

พุทธศักราช 2464

ตะวันรอนใกล้อ่อนแสง สายลมพัดผ่านเข้าทางหน้าต่างรถจากัวร์สีเปลือกมังคุดของคุณ หลวงเรื่องวุฒิที่กำลังมุ่งหน้ามายังเรือนหลังใหญ่ของเขา

ต้นโอศกขึ้นเป็นทิวแถวอยู่ริมคลองเชื่อมต่อระหว่างคลองบางรักกับคลองศาลาแดง ไหลตรงไปทางคลองเตยนั้นให้เงาร่มไปตลอดทาง แสงแดดในยามบ่ายสามโมงครึ่งซึ่งยังไม่รอนแสงลงไปมากนักเพราะเป็นฤดูหนาว ดอกโอศกแรกบานยังมีดอกตูมแหลมๆติดอยู่เต็มแทบทุกซอกส่งกลิ่นหอมอ่อนๆจรจาย ทำให้ถนนสีลมโล่งว่างปราศจากผู้คนนั้นดูน่าสงบ

คุณหลวงเรื่องวุฒิจึงขับรถอย่างใจเย็นมาเรื่อยๆจนกระทั่งถึงปากถนนประมวญ และกำลังชะลอรถเลี้ยวหัวเข้าตรอก พลันรถของเขาได้แล่นพุ่งเข้าชนกับร่างหญิงสาวอย่างจังจนร่างบางในชุดโจงกระเบนสีเขียวดอกลายพิกุล สวมเสื้อแขนกระบอกสีฟ้าต้องล้มลงไปนอนอยู่กับพื้น

เสียงเบรกรถดังเอี๊ยดพร้อมกับรถที่หยุดนิ่งสนิท ร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงเรื่องวุฒิซึ่งอยู่ในชุดโจงกระเบนสีน้ำเงิน สวมเสื้อราชปะแตนที่ปิดตั้งแต่คอลงมาโดยมีตุ้มกลัดตลอดคอสีขาว สะอาดตา รีบเปิดประตูก้าวลงมา และกำลังเดินมายังร่างหญิงสาวที่นอนแนบนิ่งอยู่กับพื้นด้วยสีหน้าอันตื่นตระหนกตกใจ

“เธอ เธอ เธอเป็นอย่างไรบ้าง?”

น้ำเสียงของคุณหลวงเรื่องวุฒิที่เรียกหญิงสาวพึ่งตื่นตระหนกทั้งเวทนาต่อหญิงสาว ดวงหน้าขาวซีดและสรวลของหล่อนยังคงสงบนิ่งไร้ความไหวติงแต่อย่างไร หากแต่ปลายจมูกอันโด่งยังคงมีลมหายใจแผ่วเบา คุณหลวงเรื่องวุฒิจ้องใบหน้างามเหม็ง หัวใจเริ่มร้าวรานและเขินชาราวกับหินตันระทึก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่ต้องทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดจนปานฉะนี้ ด้วยจิตใจที่อ่อนแออยู่แล้วยิ่งเห็นภาพหญิงสาวใจของคุณหลวงเรื่องวุฒิแทบสลาย หากเปลี่ยนความเจ็บปวดของหญิงสาวในยามนี้มาเป็นเขาได้แล้ว เขาก็ยอม! ขอยอมเจ็บแทนหล่อน

จากนั้นคุณหลวงเรื่องวุฒิจึงค่อยๆอุ้มร่างบอบบางของหญิงสาวอย่างทะนุถนอมไปที่รถของเขา ก่อนที่จะขับรถพาร่างบางนั้นไปส่งโรงพยาบาลอย่างรีบร้อน

พอรถเลี้ยวเข้าโรงพยาบาลร่างบางของหญิงสาวจึงถูกส่งตัวเข้าไปในห้องฉุกเฉินในทันที ร่างสูงของคุณหลวงเรื่องวุฒิเดินไปมาอยู่ที่หน้าห้องด้วยหัวใจที่ร้าวรานและห่วงใยอยู่กับหญิงสาว

ภาวนาขออย่าให้หล่อนั้นต้องเป็นอะไรมากมายเลย หากหญิงสาวต้องเป็นอะไรที่หนักหนา สหสเสขางหาความสุขใดๆในชีวิตนี้ไม่ได้อีกแล้ว เขาทำให้หญิงบริสุทธิ์ผู้หนึ่งต้องเจ็บเพราะเขา ขาดความระมัดระวัง มัวแต่ชื่นชมอยู่กับความมั่งคั่งของธรรมชาติจนไม่ทันสังเกตร่างบอบบางที่ ยืนขวางอยู่กลางตรอก

คุณหลวงเรื่องวุฒิเดินไปมาเดินหลายตลบ และสูบไปป้ออยู่อย่างเป็นห่วง สายต่ายังคงจับ จ้องอยู่แต่ที่ประตูห้องลูกเงิน หลายครั้งที่คุณหลวงเรื่องวุฒิเดินไปเกาะลูกกรง มองผ่านกระจก ห่องนั้นเข้าไป เห็นร่างบางยังคงนอนแนบนิ่งอยู่กับเตียงคนไข้ แล้วเดินกลับมาขึ้นรถที่ประตู หน้าห้องลูกเงินอีกครั้ง อัคไปป้อเข้าปอดคับอารมณ์คลุ้มคลั่งในอีกวาระ

ไม่นานเกินรอ ประตูห้องลูกเงินก็ถูกเปิดออก หญิงสาวหน้าสวยเห็นรถที่มีร่างของ หญิงสาวนอนออกมา คุณหลวงเรื่องวุฒิอัคไปป้อเข้าปอดลึกๆ ก็วามวอดอย่างใช้ความคิด แล้ว ถลาไปหาอย่างไม่รู้ตัว

“คนไข้เป็นอย่างไรบ้าง” หญิงสาวหน้าสวยผู้ช่วยคุณหลวงหอมอดุขยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย ขึ้นด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“คนไข้ไม่เป็นอะไรมากดอกเจ้าคะ แค่ขาดลอกนิดหน่อย แต่ทางคุณหลวงหอมอดุขย้ง คงมีอะไรที่ต้องพูดกับคุณหลวงอีกมากมาย เชิญไปพบกับคุณหลวงหอมอดุขย้งเถิดเจ้าคะ”

คุณหลวงเรื่องวุฒิพยักหน้าแทนคำตอบใดๆด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยต่อหญิงสาว ก่อนที่ จะรีบเดินจนขาเกือบขวิดตรงไปพบแพทย์ทันที แล้วเขาต้องตะลึงงันกับคำพูดของคุณหอม

“คนไข้รู้สึกว่าจะมีอาการวิกลจริตอยู่ด้วยขอรับ”

“เป็นบ้างนี้รับคุณหลวงหอม” คุณหลวงเรื่องวุฒิถามเสียงรัวเร้ว ใจหายวาบ นึก เวทนาหญิงสาวขึ้นจับใจ นอกจากวิกลจริตแล้วก็ยังคงเจ็บตัวเพราะเขาเสียอีก

“ใช่ ทางเราพยายามถามชื่อ ที่อยู่ เธอก็ให้คำตอบอะไรกับเราไม่ได้เลย”

คุณหลวงเรื่องวุฒิพยักหน้าซ้ำๆ ทั้งที่ในใจแสนว่าวุ่น แต่ความรับผิดชอบยังคงมี เขา จึงตรงเข้าไปหาหญิงสาวอีกครั้ง พยายามสอบถามหล่อนด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและใจเย็นที่สุด คุยกับคนที่มิสติปรกติก็พอคุยกันรู้เรื่อง แต่นี่หล่อนไม่ใช่เหมือนคนปรกติทั่วไป ต้องใจเย็น และมีเมตตาให้ถึงที่สุด

จากดวงตะวันที่ใกล้ลับขอบฟ้าจนที่สุดดวงตะวันก็ลับไปอย่างสนิท เมื่อดวงตะวันลับไปแล้วดวงจันทร์จึงโผล่ขึ้นมาทำหน้าที่แทนที่ดวงตะวัน คุณหลวงเรื่องวุฒิปยายามพูดจาหวานล่อมหญิงสาวแปลกหน้าอย่างอ่อนโยนแต่ก็หาความจริงใดๆไม่ได้เลย หล่อนเพื่อเจ้อพุดถึงแต่พระยาพิชัยสงคราม กล่าวหาว่าท่านใจร้าย แล้วก็รำให้ชวนสมเพช

“พระยาพิชัยสงครามใจร้าย อีฉันเกลียดท่าน เกลียดเหลือเกิน”

“ฉันไม่ได้อยากรู้ไปถึงท่านพระยาอะไรของเธอนั่นดอกนะ แต่ฉันอยากรู้ว่าเธอชื่ออะไร มีเรือนอยู่ที่ใดกัน?” คุณหลวงเรื่องวุฒินำเสียงอ่อนโยน ดวงตาที่ทอดมองใบหน้างามของหญิงสาววิกลจริตเปี่ยมไปด้วยเมตตา

หญิงสาววิกลจริตนี้ จ้องมองหน้าคุณหลวงเรื่องวุฒิแล้วยิ้มหวาน ก่อนที่จะโผล่เข้ามาสอดร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงเรื่องวุฒิไว้แน่น ปากก็พร่ำเรียกหาแต่คนที่ชื่อยิ่ง

“ยิ่ง ใซยิ่งจริงๆด้วย ยิ่งของฉันยังไม่ตายใซ้ใหม่ ฉันดีใจเหลือเกิน”

“ฉันไม่ใซ้ยิ่งอะไรของเธอดอกนะ ฉันคือคุณหลวงเรื่องวุฒิคนที่ขับรถชนเธอเมื่อครู่ไง”

คุณหลวงเรื่องวุฒิปยายามบอกเสียงอ่อน หญิงสาวแปลกหน้าจึงค่อยๆคลายวงแขนที่โอบกอดเขาอยู่ แล้วจ้องมองคุณหลวงเรื่องวุฒิด้วยนัยน์ตากร้าวกระด้างก่อนส่งเสียงตะเบ็งดังสนั่นอย่างคับแค้น เหมือนเด็กๆที่ไม่ได้ของเล่นที่ตนปรารถนา ดิ้นรนร่ำร้องจะเอาให้ได้!!!

“โกหก ทำไมยังต้องโกหกฉันด้วย ยิ่งหมครักฉันแล้วรีอะไร ยิ่งโกหกฉันทำไม”

“ใจเย็นๆสิเธอ อย่าอะอะโววายไปที่นี่เป็นโรงพยาบาลนะ” คุณหลวงเรื่องวุฒิบอกเสียงแผ่วเบาคล้ายกระซิบ แต่อีกฝ่ายกลับยิ่งโววาย นัยน์ตาลุกวาวเหมือนมีไฟลุกโพลงอยู่ในดวงตา และเสียงหัวเราะอันแสบหูก็ดังขึ้น.....อย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

กระทั่งพยาบาลสาวคนเดิมก้าวเข้ามาพบคุณหลวงเรื่องวุฒิอีกครั้ง

“คุณหลวงเจ้าคะ หากคุณหลวงปรารถนาเห็นหญิงสาวผู้นี้อาการสงบลงคุณหลวงต้องคล้อยตามเธอเจ้าคะ เธอต้องการอะไรก็ต้องให้ หรือเธอต้องอะไรให้คุณหลวงเป็นใคร? คุณหลวงก็ต้องตามใจเธอเจ้าคะ ไม่งั้นเธอได้อาละวาดจนไม่ต้องทำอะไรกันแล้วละเจ้าคะ”

“หมายความว่า ฉันต้องยอมเป็นนายยิ่งอะไรนั่น แล้วก็ต้องพาเธอกลับไปอยู่ที่เรือนฉันก่อนงั้นหรือคุณพยาบาล”

“เจ้าคะ นั่นแหละค่ะคือทางออกที่ดีที่สุด พาเธอไปพักที่เรือนคุณหลวงก่อน เมื่ออาการของเธอดีขึ้นค่อยถามหาเรือนของเธอกับชื่อของเธอ”

คุณหลวงเรื่องวุฒิอิง มองไม่เห็นหนทางใดเลยที่จะพาหญิงสาวแปลกหน้าไปส่งที่เรือนของหล่อนได้ เว้นแต่เพียงคำแนะนำจากพยาบาลสาว

พาหญิงสาวแปลกหน้าเข้ายังวิกัลจรตกลับเข้าเรือนด้วยในครั้งนี่ก็ยังไม่รู้ว่าเหตุการณ์ที่เรือนจะเป็นอย่างไร คุณอิมใจภรรยาสาวสวยของเขาจะทำใจรับหล่อนได้หรือไม่? ถึงแม้หญิงสาวแปลกหน้าจะมีอาการวิกัลจรต แต่หล่อนก็ช่างงดงามเสียเหลือเกิน งดงามจนคุณหลวงเรื่องวุฒิอิงต้องพลอใจจ้องมองใบหน้าหล่อนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คุณหลวงเรื่องวุฒิไม่มีทางเลือกอื่นใดเว้นเสียจากพาหญิงสาวแปลกหน้ากลับไปยังเรือนของเขาด้วยความกังวลแถมร้อนใจที่ซ่อนสุขอยู่ในส่วนลึกตั้งแต่ต้น แม้รู้สึกมีความสมเพชเวทนาต่อหญิงสาวสวยแปลกหน้าอยู่ไม่น้อย แต่ยังปรากฏเงาบางร้ายบางอย่างออกมารบกวนคุณอิมใจไม่เหมือนกับหญิงอื่นทั่วไป แต่เธอมีความโหดร้าย โหดเหี้ยมเกินความเป็นสตรี ความอึดอัดก็ไม่ได้เต็มใจที่จะรับหญิงสาวแปลกหน้ากับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกำลังต่อสู้กันอย่างรุนแรง

.....

พอเลี้ยวรถเข้าสู่บริเวณเรือนไทยหลังใหญ่ ความรู้สึกหงุดหงิดกลัดกลุ้มก็ยิ่งทวีคูณมากยิ่งขึ้น ครั้นหันมาเหลียวมองใบหน้างดงามแต่สภาพจิตใจอันไม่เป็นปกติเหมือนมนุษย์ทั่วไปของหญิงสาวก็ให้รู้สึกสมเพชมากยิ่งขึ้น ระหว่างที่ตัดสินใจว่าอะไรควรอะไรไม่ควร แล้วจิตได้สำนึกอันดีงามที่ถูกบิดามารดาปลูกฝังมาแต่กำเนิดก็ประทุรุนแรงมากยิ่งขึ้น เขาควรรับหญิงสาวไว้ภายใต้ความปกครองของเขาอย่างเต็มใจและสมศักดิ์ศรีให้มากที่สุด

จอดรถไว้ที่หน้าเรือน ก่อนก้าวลงจากรถแล้วจึงอ้อมไปที่ประตูอีกด้าน เห็นหญิงสาวนั่งยิ้มระรื่น โบกมือให้แก่บ่าวบนเรือนของเขาราวกับรู้จักกันมาเป็นแรมปี คุณหลวงเรื่องวุฒิมองไปยังบรรดาบ่าวบนเรือน แลเห็นทุกคนทำหน้าที่แปลกประหลาด ยิ่งขยายเชื่อกับवादเด็กสาววัยสิบสองปีซึ่งเป็นหลานสาวแท้ๆของป้าเชื่อมถึงกับพากันอำปากตาข้างด้วยกันทั้งยายและหลาน อาจเป็นเพราะปกติเขาไม่เคยพาหญิงสาวคนใดเลยก้าวเข้ามาในเรือน สายตาทุกๆสายตาจึงเฝ้ามองเขากับหญิงสาวแปลกหน้าอย่างฉงน

คุณหลวงเรื่องวุฒิตัดความสนใจต่อบรรดาบ่าวบนเรือนไว้เพียงเท่านั้น แล้วจึงเปิดประตู ให้แก่หญิงสาวแปลกหน้าให้ก้าวลงจากรถ

“เรือนใครกัน สวยจังเลย ทั้งสวยและใหญ่โตไม่น้อยไปกว่าเรือนของพระยาพิชัย สงครามเลย” หญิงสาวแปลกหน้าเอ่ยไปถึงพระยาพิชัยสงครามด้วยจิตใจสำนึกของหล่อนเอง เอ่ย ไปถึงทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพระยาพิชัยสงครามคือใคร? และเกี่ยวข้องกับอะไรกับหล่อนด้วยหรือไม่?

คุณหลวงเรื่องวุฒิหันขวับจ้องมองหน้าหญิงสาวอย่างแปลกใจก่อนเอ่ยถามกระไรขึ้นมา

“รู้จักกับพระยาพิชัยสงครามด้วยรี?”

หญิงสาวแปลกหน้าทำหน้างง ดวงตาคู่สวยเลื่อนลอย แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าแล้วยิ้ม หวานก่อนหันกลับมาจ้องมองหน้าคุณหลวงเรื่องวุฒิแล้วส่ายหน้าไปมาเป็นการปฏิเสธแทนคำตอบ คุณหลวงเรื่องวุฒิยิ้มเมื่อหวานคิดขึ้นมาได้ว่าหล่อนนั้นมีอาการวิกลจริต

“เอาละฉันเข้าใจเธอแล้ว งั้นขึ้นเรือนฉันก่อนเถิดนะ จะได้ให้พวกบ่าวช่วยหาข้าวหา ปลามาให้กิน ยังไม่ได้กินอะไรมาด้วยไม่ใช่รี?”

คุณหลวงถามเสียงอ่อนโยน ดวงตาคู่คมมีแววปราณีจนผู้ที่อยู่ใกล้จะต้องเกิดอาการอบอุ่น ขึ้นอย่างประหลาดจึงพยักหน้าหรือๆหลายๆครั้งติดต่อกันก่อนยิ้มหวานส่งให้แก่คุณหลวงเรื่องวุฒิ

“งั้นเดินตามฉันมา”

คุณหลวงเรื่องวุฒิบอกเสียงอ่อนโยนอีก แล้วเดินเข้าไปตามถนน ฝึที่นั่นค่อนข้างหนัก แต่ทว่าเข้มข้มเข้าสมาสมา มือข้างหนึ่งไพล่หลัง อีกข้างหนึ่งคืบบุหรือถือแฉก ใบหน้าก้มนิดๆ อันเป็นอิริยาบถที่เคยชินในขณะที่ใช้ความคิด

เขาทำผิดหรือถูกกันหนอ.....คุณหลวงเรื่องวุฒิตัดแล้วถอนใจเฮือกใหญ่.....ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดหรือถูกต้องเขาก็ได้ตัดสติใจทำลงไปแล้วนี่ แล้วก็ไม้อาจแก้ไขอะไรได้อีกด้วย!!!

ความกังวลแถมร้อนที่ซ่อนสมอยู่ในส่วนลึกตั้งแต่ต้น เริ่มปรากฏเงาออกมารบกวนคุณ หลวงเรื่องวุฒิอีกครั้ง ความกังวลถึงคุณอิมใจ ความเกรงใจต่อคุณอิมใจ หากหญิงสาวแปลก หน้าจะไม่คงงามราวเทพธิดาเขาก็ยังไม่กังวลเอามากมายถึงเพียงนี้ แต่นี้หล่อนช่างคงงามเสียยิ่งนัก หากหล่อนนั้นมีสติที่สมประกอบเหมือนกับคนทั่วไปเขาก็ยังอยากจะรู้นักกว่าจะมีชายมากมาย เพียงใดที่เฝ้ารักเฝ้ารอหล่อนอยู่ที่หน้ากระไดเรือน

เพียงก้าวแรกของเสียงฝีเท้าหนักๆ เนิบๆ ที่ก้าวขึ้นกระไดเรือนซึ่งตั้งมากระทบโสตประสาทอันเคยชิน คุณอ้อมใจก็รู้แล้วว่าเป็นเสียงฝีเท้าของผู้ใด? คุณอ้อมใจจึงยิ้มหวาน สาววัยงามในชุดโจงกระเบนบรรจง นั่งหยอดคินสอพองก่อนเท่าปลายก้อยลงกระดังใหญ่ ผ้าแถบสีจำปาจับนวลเนียนใสผุดผ่อง ผมหาวสีเมล็ดงาหม่นตรงท้ายทอยเน้นใบหน้าเต่งนวลหวานแลลัม พ้องให้เห็นยามแรกสาวใบหน้าคงงามนัก แม้ขณะนี้ยังคงงามยิ่งกว่านางใดอีกหลายๆ คนนัก

คุณอ้อมใจลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปยังคั่นช่อง หยุดยืนนิ่งแล้วจ้องมองความงามบนใบหน้าที่คั่นช่องอยู่เป็นนาน เห็นว่าคุณหลวงเรื่องวุฒิไม่โผล่เข้ามาในห้องเสียที คุณอ้อมใจจึงตัดลึนใจก้าวออกจากห้องนอน

ก้าวออกมาถึงพื้นนอกชานติดช่องล่องแมวระหว่างพื้นตัวเรือนกับพื้นระเบียง แลเห็นบรรดาบ่าวไพร่บนเรือนต่างนั่งพับเพียบก้มหน้านิ่ง ไม่ว่าจะเป็นายเขื่อ วาดเด็กน้อยจอมแก่น และทะเล้น หรือบ่าวคนอื่นเช่นชื่น พิศ แล้วสายตาคุณอ้อมใจก็มาหยุดอยู่ตรงหญิงสาวใบหน้างดงาม แต่งกายด้วยโจงกระเบนสีเขียวลายดอกพิกุล สวมเสื้อแขนกระบอกสีม่วง ถึงดูสวยงามแต่ก็เก่าและสกปรกจนไม่น่าเข้าใกล้ คุณอ้อมใจถอยหลังวูบ จ้องมองหน้าคุณหลวงเรื่องวุฒิอย่างรอคำตอบทั้งที่ยังไม่ทันถาม แล้วความอดทนรอคำตอบก็หมดสิ้นลงด้วยความหึงหวงที่มีในตัวสามี คุณอ้อมใจจึงกระแทกสันเท้าโครมๆตรงไปยังร่างคุณหลวงเรื่องวุฒิก่อนมีเสียงแปร้นๆตามมา

“นี่มันเป็นใครกันหรือคะคุณพี่?” คุณอ้อมใจถามพลางชี้นิ้วไปยังหน้าผากมนงามของหญิงแปลกหน้าอย่างชิงชังระคนขะเขยง

“ใจเย็นๆสิคุณอ้อม” คุณหลวงเรื่องวุฒิพูดกับคุณอ้อมใจอย่างอ่อนโยนก่อนที่จะหันหน้าไปทางนายเขื่อและเด็กวาด”นายเขื่อกับวาดช่วยกันพาหล่อนคนนีไปกินข้าวกินปลาที่เรือนนายเขื่อก่อนเถิดนะ” ความเป็นคนปากไวของเด็กวาด จึงขยับปากที่จะถามว่าหญิงสาวผู้นั้นคือใครกัน? แต่ยังไม่ทันมีเสียงลอดออกมาจากริมฝีปากของเด็กวาด เพราะนายเขื่อได้เอื้อมมือมาหยิกแขนเด็กวาดไว้อย่างรู้เท่าทัน

“ท่านสั่งให้ทำอะไรก็ทำไปก่อนเถิดนั่งวาด ยังมีปากมีเสียงเสียอีก”

ยายเชื่อคุณเสียงซุ่นและไม่ดั่งนักคล้ายกระซิบเสียงมากกว่า เต็มกวาดหุบปากแล้วยิ้มเงินๆ ก่อนพยักหน้าให้แก่ยายเชื่อแล้วช่วยยายเชื่อประทับประคองร่างหญิงสาวแปลกหน้ากลับไปยังเรือนยายเชื่อ

ส่วนบ่าวที่ยังคงเหลืออีกบนเรือนอีกสามสี่คนก็ถูกคุณอ้อมใจตวาดเว็ดจนก้าวลงจากกระได เรือนกันแทบไม่ทัน มีบางคนรีบร้อนจนเกินเหตุต้องมีอันตกระไดปลายหางกระเบนขัดอยู่ที่กระไดรอให้บ่าวไพร่คนอื่นๆ ช่วยแกะปลายหางกระเบนให้ก่อนที่พากันกลับไปทำงานตามหน้าที่ของแต่ละคน

พอเห็นว่าบนเรือนไม่มีบ่าวคนไหนอีกแล้ว เสียงคุณอ้อมใจก็ตวาดเว็ดดังขึ้นมาอีก

“ว่าไงเจ้าคะคุณพี่ อีนังคนเมื่อตะกี้นี้มันคือผู้ใดกันหรือเจ้าคะ หรือเป็นภรรยาคนใหม่ของคุณพี่ อัจฉินไม่ยอมคอกนะเจ้าคะ ไม่ยอม!!!”

เสียงฝีเท้าซอถึซึ้น สองมือกำแน่น ดวงตาที่เคยหวานฉ่ำมีให้แก่สามีอยู่เป็นประจำ กลับกลายเป็นดวงตาเขียวขี้ด ปากเม้มกักริมฝีปากตัวเองอย่างสุดแค้น

“คุณอ้อม ฟังฉันพูดก่อนสิ อย่าเพิ่งตีโพลตพายไปอายบ่าวมันบ้าง”

คุณหลวงเรื่องวุฒิปูตเสียงอ่อนโยน ก้าวเข้าประชิดร่างบางแล้วโอบกอดไว้แนบกับอก คุณอ้อมใจสลดร่างบางออกจากอ้อมอกเขาอย่างแสนงอน ก้าวเดินเลี้ยวสามีไปยื่นเกาะหน้าต่าง มือเกี่ยวไม้ค้ำยันบานหน้าต่างบานเกล็ดเหลี่ยมยาวที่เปิดแงงไว้ สายลมอ่อนโยนซายชายไกวยอดไม้ ชายคา คุณอ้อมใจจึงเอ่ยถามคุณหลวงเรื่องวุฒิปูตขึ้นมาอีกทั้งที่ยังหันหลัง

“อย่างนั้นคุณพี่ก็บอกอัจฉินมาสิเจ้าคะว่ามันเป็นใคร?”

“ฟังฉันดีๆ นะคุณอ้อม เมื่อตอนเย็นฉันขับรถกลับเรือน ผู้หญิงคนนั้นยืนขวางหน้ารถฉันอยู่ ฉันไม่ทันเห็นก็เลยขับรถชน แต่พอฉันพาไปพบหมอที่โรงหมอจึงรู้ว่าไม่เป็นอะไรมากมายนัก เพียงแต่ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนวิกลจริต ไม่รู้ว่าตัวเองชื่ออะไร มีพ่อแม่ชื่ออะไร หรือกระทั่งบ้านเรือนอยู่ที่ใด ฉันเวทนาก็เลยต้องพามาอยู่กับเรือนเราก่อน”

คุณหลวงเรื่องวุฒิปูตไปตามความจริง คุณอ้อมใจนิ่งหันกลับมามองหน้าท่านประมุขของเรือนอีกครั้ง

“หมายความว่า คุณพี่ต้องรับเลี้ยงอ๊บบ้าไปตลอดทั้งชีวิตของมันนั่นรีเจ้าคะ”

“ฉันไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนะคุณอ๋ม คุณอ๋มอย่าลืมไปสิว่าฉันเป็นราชการ ขับรถชน ผู้หญิงบ้าแล้วไม่ดูดาขอะไรเลย ทั้งที่หญิงบ้าคนนี้ก็ไม่มีทางที่จะไป ฐู่ไปถึงที่ใดก็อับอายไปถึง ที่นั่น หรือคุณอ๋มพึงพอใจที่มีชาวบ้านชาวเมืองค่าประมาณว่าฉันเป็นราชการที่ใจร้ายใจค่างั้นรี”

คุณอ๋มใจอึ้ง ที่คุณหลวงเรื่องวุฒิพูดออกมาทั้งหมดคือความจริง เธอทนไม่ได้ อย่างเน่ หากจะมีผู้ใดกล่าวประณามถึงสามีในทางที่มีสติงาม ทั้งที่คุณหลวงเรื่องวุฒิเองก็สร้างสมแต่ความ ดิงามมาตลอดในชีวิตราชการของเขา บ่าวในเรือนตั้งมากมายยังเลี้ยงดูกันได้อย่างสุขสบาย มีทั้ง บ่าวที่อยู่กันมาแต่สมัยที่เจ้าคุณพ่อของคุณหลวงเรื่องวุฒิมีชีพอยู่อย่างป่าเถือ หรือบ่าวใหม่ ๆ อีกตั้ง หลายคนนักรักยังดูแลกันได้ เพียงผู้หญิงบ้าอีกคนเดียวทำไมคุณหลวงเรื่องวุฒิจะดูแลเพิ่มขึ้นมาอีก ไม่ได้

แต่! ปัญหามันมีอยู่ตรงที่หญิงสาววิกลจริตนั้นช่างงดงามเสียยิ่งนัก งดงามยิ่งเสียกว่า หญิงสาวปรกติทั่วไปอีกมากมายหลายคนนักร ไม่ว่าจะเป็นเด็กกวาดบ่าวคนหนึ่งที่คุณอ๋มใจ ยอมรับว่าสวยแต่ก็ยิ่งเด็กมาก แต่คุณอ๋มใจก็ยังทำใจรับไม่ได้ ไม่ว่าใครที่ช่างจะมาสวยเกินหน้า คุณอ๋มใจไม่ได้ทั้งนั้น

สาเหตุก็เพราะคุณอ๋มใจหวาดระแวงกลัวคุณหลวงเรื่องวุฒิจะแบ่งปันหัวใจไปให้แก่หญิง สาวคนอื่น สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่ปวดใจแก่คุณอ๋มใจอย่างมาก จนถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ

“เจ้าคะ อีฉันยอมให้คุณพี่รับอ้าเข้ามาเป็นบ่าวในเรือนเราอีกคน แต่คุณพี่ต้องสาบาน กับอีนก่อนนะเจ้าคะ ว่าคุณพี่จะไม่คิดเอาอ้าขึ้นมาเทียบอีนฉัน”

สิ้นเสียงประชดประชันกระแทกใจของคุณอ๋มใจพร้อมก้อนขวับให้แก่สามี คุณหลวง เรื่องวุฒิจึงอมยิ้ม โอบกอดประคองคุณอ๋มใจไว้ในอ้อมแขน

“สัญญา คุณอ๋มฉันสัญญา ฉันเพียงรับผิดชอบในสิ่งที่ฉันกระทำ และเวทนากับผู้หญิง เสียสติคนหนึ่งเท่านั้น ฉันรักคุณอ๋มกับลูกทั้งสามคนเรามากเพียงใดคุณอ๋มก็น่าจะรู้แก้ไขดีแล้วนี้ นะ”

คุณอ๋มใจยิ้มระรื่นทั้งที่ความรู้สึกเล็กๆยังอดหวาดระแวง แม้ในคำสัญญาจะหนักแน่น เอา ออกเอาใจ แต่คุณอ๋มใจก็ไม่มี ความมั่นใจในคำสัญญานั้นเลย ก็เพราะในความสวยของหญิงสาว วิกลจริตคน

แล้วคิดปอบใจและเข้าข้างตัวเอง เธอสวย แต่ก็ยังมีลูกไว้เป็นโซ่คล้องใจคุณหลวง
เรื่องวุฒิถึงสามคน ผู้หญิงบ้าเพียงคนเดียวคงไม่มีอำนาจใดๆที่จะทำให้ความรักและความผูกพัน
ภายในครอบครัวอันแสนสุขนั้นต้องดับสูญลงไปได้.....

////////////////////////////////////

จันทร์ครึ่งดวง 2

“วิธีฐา”

พอถูกยายเย็บกับเด็กกวาดสองยายหลานช่วยกันจับตัวอาบน้ำขัดสีจนวีวรรณลงขมิ้นดินสอพองและมะขามเปียกหญิงสาวผู้ที่ก้าวเข้ามาในชายคาเรือนคนใหม่แต่วิกจริตกลับดุดามราวจะไม่ใช้หญิงวิกจริตที่ยายเย็บกับเด็กกวาดเพิ่งพบมาในเมื่อครู่

วาดเด็กน้อยวัยสิบขวบใช้สองมือกุมคางจ้องมองใบหน้านางของหญิงวิกจริตแล้วอมยิ้ม

“สวยเหมือนกันนะนี่” เด็กกวาดพูดเสียงใส แล้วเปลี่ยนมือข้างที่กุมคางอยู่มาดึงคอเสื้อของเสื้อกระเช้าที่สวมอยู่ให้รั้งไว้ที่บ่า

“อย่ามัวแต่ชื่นชมอยู่เลยนั่งวาด รีบไปหาข้าวหาลาปลาให้ผู้หญิงคนนี้นักก่อนเถิด”

ยายเชื่อว่า แล้วนั่งทำตาลอยไปลอยมาอย่างใช้ความคิด ยังไม่รู้ว่าเรียกหญิงสาวว่าอะไร ชื่อแซ่อะไรก็ไม่มีใครรู้ หรือแม้แต่คุณหลวงเรื่องวุฒิเอง

หญิงสาววิกจริตนั่งของๆอยู่เป็นเพียงชั่วคราว ยายเย็บมองแล้วก็สำหน้าไปมาอย่างละอานใจ เป็นผู้หญิงยิ่งเรือ ถึงมีสติที่ไม่สมประกอบ แต่ก็ผู้หญิงนั่นแหละ ยายเย็บจึงจับตัวหญิงสาวให้นั่งเสียบใหม่ด้วยท่อนั่งพับเพียบขณะที่เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ด้วยโจงกระเบนสีน้ำเงินกับเสื้อแขนกระบอกสีขาว ถึงดูไม่ใหม่เอี่ยมและไม่งดงามเหมือนกับชุดที่คุณอิมใจสวม แต่สะอาดไม่มีกลิ่นเหม็นเหมือนกับชุดที่หญิงสาวสวมเข้ามาในครั้งแรกที่ก้าวเข้ามาในชายคาเรือนของคุณหลวงเรื่องวุฒิ

ยามที่หญิงสาวนั่งนิ่งๆ หากแต่แวตกลับดูชำเฝ้าชวนสงสารไม่ยังมีแววของคนวิกจริตแต่อย่างไร ซ้ำยังไปเหมือนลูกท่านลูกพระยาเอาเสียอีก ยายเย็บครุ่นคิด แล้วก็ต้องสะอื้นโหยงขึ้นมาในทันทีที่มีเสียงแหลมๆ ใสๆจากเด็กกวาดดังขึ้น

“ยายคุณหลวงท่านมา”

ยายเย็บหันขวับไปที่ประตูเรือน เห็นร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงเรื่องวุฒิก้าวเข้ามาด้วยท่าทางสงบนิ่ง สายตาของท่านที่มองไปยังหญิงสาววิกจริตข้างเปี่ยมไปด้วยเมตตาและสงสารเวทนา

“คุณหลวงมีอะไรจะใช้ฉันทหรือเข้าคะ แล้วทำไมจึงไม่ใช่บ่าวคนอื่นมาตามล่ะเจ้าคะ”

ยายเย็บถามเสียงแผ่วเบา ใบหน้าก้มนั่งมองแต่พื้นเรือน สองมือประสานกันอยู่กับคักขณะที่นั่งพับเพียบ

“ฉันไม่มีอะไรที่จะใช้ป่าเขื่อดอกนะ แต่ที่เดินมาที่นี่ก็เพื่อที่จะมาดูเธอคนนั้นเสียหน่อย”
คุณหลวงเรื่องวุฒิบอกเสียงอ่อนโยน สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่เรือนร่างงามของหญิง

วิกลจรีต

“อ้อ อิฉันจับอาบน้ำอาบทำขี้ดสิจวิวรรณด้วยมะขามเปียกอย่างดีเทียวเจ้าคะ และนี่ก็ว่าจะหาข้าวหาลปลาให้กินอยู่พอดี” ยายเยื่อบอกเสียงใส หันมองใบหน้าขาวนวลของหญิงสาว
วิกลจรีตแล้วยิ้มอย่างมีเมตตาให้แก่หญิงสาว

“จั้นหรือ ฉันขอใบป่าเขื่อมากนะที่ช่วยดูแลเธอ แต่เอ๊ะ เรียกแต่เธอๆ แล้วชื่ออะไรกันละนี่” คุณหลวงเรื่องวุฒิบ่น แต่ก็ยิ้มน้อยๆเมื่อมองใบหน้างามของหญิงสาว ยามที่นั่งนิ่งๆ ไม่เอะอะโวยวาย และหากไม่รู้มาก่อนว่าหล่อนั้นเป็นหญิงวิกลจรีตก็แทบไม่อยากจะเชื่อเลย

“เออจริงด้วยสิเจ้าคะคุณหลวง อิฉันเองก็พยายามถามตั้งหลายครั้ง ว่าชื่อเรียงเสียงนามว่าอะไร มีบ้านเรือนอยู่ที่ใดก็ไม่ตอบ พูดแต่ว่าพระยาพิชัยสงครามใจร้าย แหมอิฉันก็เพิ่งจะรู้ นะเจ้าคะว่าคนบ้ายังรู้จักชื่อท่านพระยาพิชัยสงครามกับเขาด้วยเหมือนกัน”

ยายเชื่อว่าพลังขี้มปากแดงปล่อยน้ำมากไหลย้อยตามมุมปาก แล้วเจ้าตัวจึงหยิบชายผ้าแถบที่ห่มอยู่ขึ้นซับน้ำมาก

“จริงสินะ เจ้าตัวก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองชื่อแซ่กระไร จั้นฉันขอตั้งชื่อให้เองนะ กาหลง”

“อู๊ย ดิเทียวเจ้าคะ ชื่อกาหลงเหมาะสมที่สุดแล้ว ก็ไม่รู้ว่า เป็นกาที่บินมาจากที่ใด” ยายเยื่อคล้อยตามอย่างเห็นด้วย แล้วหันไปมองหน้าหญิงสาวพลางส่งยิ้มให้ก่อนพูดขึ้นว่า” จำเอาไว้ นะว่าเอ็งชื่อกาหลง นับแต่นี้เป็นต้นไปทุกคนที่นี่จะเรียกเอ็งว่ากาหลง”

หญิงสาวยิ้มหวานน่า ดวงตาเป็นประกายวาววับ แล้วพยักหน้าหรือๆหลายครั้ง ติดต่อกันตามแบบฉบับของคนวิกลจรีตทุกๆไปที่มักจะทำอะไรที่ผิดแปลกประหลาดไปจากผู้อื่นทุกๆไป

“เอาละ เมื่อทุกอย่างไม่มีปัญหาอะไรแล้ว จั้นฉันขอตัวกลับขึ้นเรือนก่อนละนะ”

พุดจบคุณหลวงเรื่องวุฒิก็มองไปยังใบหน้างามของหญิงสาวอีกครั้งด้วยประกายตากล้าและคมนิ่งอย่างคนขริมห่อนที่จะก้าวออกไปจากเรือนหลังเล็กของยายเยื่อ

“อ้าวนั่งวาดเลขนั่งนิ่งเป็นศาลเจ้าเทียวนะเอ็ง ทำไมถึงไม่ไปหาข้าวปลามาให้แกงกาหลงกินเสียเล่า หรือจะรอให้แกงกาหลงได้หิวข้าวจนขาดใจตายไปเสียก่อน”

พอเห็นว่าคุณหลวงเรื่องวุฒิก้าวไปพ้นจากเรือนแล้วด้วยท่าทางอันเป็นสง่า ขยายเชื้อจึงหัน มาตวาดเว็ดต่อเด็กวาดทันที เด็กวาดแสสร้งทำเสด็จสุดตัว แล้วหันมายิ้มหวานฉ่ำให้แก่ยายเยื่อ ก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา

“เจ้าคะ เจ้าคุณยายเจ้าขา” เด็กวาดยิ้มระรื่น ทำหน้าทะเล้นจนยายเยื่อนึกหมั่นไส้คิดว่าที่ ดำหมากได้จึงขวางไปที่ศีรษะของเด็กวาดอย่างจัง

“นี่แน่ทะเล้นนักนังวาด”

“โอ๊ย.....ยายมันเจ็บนะ หัววมเป็นมะนาวเลยจ้ะ” เด็กวาดบ่น มือทั้งสองก็ยังคงลูบ คลำอยู่ที่ศีรษะ

“ยังพีรีพีไรอยู่อีกนะนังวาด ไปเร็ว รีบไปหาข้าวหาปลามาให้ نگاهหลงมันกิน หรือว่า เอ็งยังรอหมากทั้งทะเลสาบจากข้าอีกหรือไง”

“ไม่แล้วจะยาย ฉันกำลังจะไปเดี๋ยวนี้แล้วละจ้ะ”

คราวนี้ไม่ต้องรอให้มีเสียงเจี๊ยวจากยายเยื่ออีกต่อไป ร่างผอมแห้งของเด็กวาดได้วิ่งจน หางกระเบนแทบหลุดตรงไปยังโรงครัวเพื่อหาข้าวปลาอาหารตามคำสั่งของยายเยื่อมาให้แก่หญิง สาววิกจริตหรือกาหลงนามใหม่ที่คุณหลวงเรื่องวุฒิเพิ่งจะแต่งตั้งให้มาดๆ

.....

เช้าวันใหม่ ดวงอาทิตย์โอบแสงอ่อน แสงอรุณลอดส่องเข้ามาทาบทถึงห้องนอนในเรือน ไทยหลังใหญ่

ร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงเรื่องวุฒิซึ่งอยู่ในชุดราชการด้วยโจงกระเบนสีม่วงกับเสื้อราช ปะแตนสีขาวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หากแต่ร่างบอบบางของศรีภรรยาซึ่งคงนอนนิ่ง หันหลังให้แก่ เขามาตลอดทั้งคืนด้วยอาการแสนงอน

หัวใจดวงน้อยๆแสนเศร้าแถมน้อยใจ น้ำตาก็จากกลั้นเอาไว้ได้ จนต้องปล่อยให้ไหล ผ่านแก้มนวลขาว นอกจากหยาดน้ำตาแล้วยังเสียงสะอื้นออกมาเสียงแผ่วเบาสะอื้นอย่างเจ็บปวด ตรงหัวใจ

ชีวิตที่เหมือนพะยับแคด เหมือนละอองเมฆ เหมือนหยาดน้ำค้างในยามเช้าตรู่ที่ปลัน หายไปในยามสาย คุณอ้อมใจครุ่นคิดอย่างเจ็บปวดที่ตรงหัวใจ หากผู้ที่เป็นสามีจะไม่ไยดีต่อหญิง

บ้ำมากจนเกินไปความน้อยอกน้อยใจก็คงไม่บังเกิดขึ้น ยิ่งเข้านั้นถึงกับตั้งชื่อหญิงวิกลจริตด้วยตัว
ของเขาเอง คุณอ้อมใจก็ยังเจ็บปวดแปลบยิ่งขึ้น

เพราะเสียงสะอื้นให้จากคุณอ้อมใจ เท้าของคุณหลวงเรื่องวุฒิที่กำลังจะก้าวพ้นไปจากธรณี
ประตูห้องนอนต้องหยุดชะงักงัน แล้วก้าวกลับมาอยู่ที่เตียงนอนอีกครั้ง

“คุณอ้อม นั่นคุณอ้อมร้องไห้อยู่ด้วยรี” ตามกระแสเสียงอ่อนโยน มือนั้นค่อยๆเอื้อมไป
บีบที่ต้นแขนคุณอ้อมใจด้วยห่วงอาลัย

คุณอ้อมใจหันขวับ นัยน์ตาชำคูเขียวปัดด้วยความโกรธระคนกับความหึงหวง

“ยังมีหน้ามาถามฉันอีกหรือเจ้าคะคุณพี่ อีบ้านนี้คิดว่าฉันตรงไหนหรือเจ้าคะคุณพี่จึง
อาลัยอาวรณ์มันยิ่งนัก ให้ที่อยู่ทีกิน ซ้ำคุณพี่ก็ยังตั้งชื่อให้มันเสียอีก กาลหลง”

คุณอ้อมใจแน่นชื่อกาลหลงอย่างเจ็บปวด เธอรู้เรื่องนี้นับแต่เมื่อคืนนี้แล้วจากคำขุขงของชั้น
ป่าวคนสนิทที่รู้จักของคุณอ้อมใจนั่นเอง

“คุณอ้อม รู้ตัวบ้างไหมว่าคุณอ้อมกำลังหึงคนบ้า คนบ้าที่ไม่เคยรับรู้สิ่งใดเลยแม้แต่ว่า
ตัวเองชื่ออะไร”

คุณหลวงเรื่องวุฒิบอกอย่างคนใจเย็น ชีวิตคนเราย่อมมีทางเลือกเสมอ หากจะไม่เชื่อ
โง่งงเกาะติดยึดอยู่กับความหึงหวงอย่างไรสาเหตุเกี่ยวกับคุณอ้อมใจในขณะนี้

“เจ้าคะ อีฉันยอมรับเจ้าคะ ว่าหึง หึงอีบ้านั้น แต่หากอีบ้านั้นมันจะไม่สวยต้องตาต้อง
ใจใครบ้างคน อีฉันก็คงจะไม่ออกอาการหึงหวงคุณพี่เอามากมายถึงเพียงนี้ดอกเจ้าคะ”

คุณอ้อมใจตวาดเว้ดโกรธจนตัวสั่นเทิ้ม มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหูขวางตาเป็นอริ
ราชศัตรูไปหมด ไม่เว้นกระทั่งคุณหลวงเรื่องวุฒิผู้เป็นสามี

“คุณอ้อม” คุณหลวงเรื่องวุฒิเรียกชื่อคุณอ้อมใจดังสนั่นและหนักแน่นคล้ายพยายามเตือนสติที่
กำลังเร้าร้อนของคุณอ้อมใจให้กลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง แต่ทุกสิ่งกลับตรงข้าม คุณอ้อมใจตะลึงจ้ง
งัน คุจถูกสาปให้กลายเป็นหิน ความเจ็บแค้นเล่นพลุ่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ หูอื้อ นัยน์ตาพร่าพราย
นับแต่ที่สมรสกันมาหกปีจนกระทั่งมีบุตรธิดาสืบสกุลถึงสามคนคุณหลวงยังไม่เคยสักครั้งที่จะใช้
เสียงดังต่อคุณอ้อมใจได้ถึงเพียงนี้

พยายามกลืนก้อนสะอื้นไว้ในทรวง เจ็บปวดขมขื่นเหลือที่จะกลืน อยากกลืนใจตายให้
มันรู้แล้วรู้รอดไป แต่! หากจะกระทำเช่นนั้นมันก็เท่ากับว่าคุณอึดใจกำลังหลีกทางให้อีบบ้าได้
ก้าวเข้ามานั่งในตำแหน่งศรีภรรยาคุณหลวงเรื่องวุฒิแทน

ความเจ็บปวดตรงหัวใจกับความน้อยใจระคนความริษยาที่มีต่อหญิงวิกลจริตคุณอึดใจยิ่ง
ทวีความแค้น จนถึงกับลุกขึ้นยืนตัวตรง จ้องมองหน้าคุณหลวงเรื่องวุฒิอย่างไม่ยอมแพ้ก่อนที่จะ
กล่าวสิ่งใดขึ้นมาอีก

“อิฉันขอออกคำสั่งในฐานะที่อิฉันเป็นภรรยาของคุณพี่ คุณพี่ต้องพาอีบบ้าไปให้พ้นจาก
ชายคาเรือนของอิฉัน จะพามันไปทิ้งที่ไหนก็เชิญ วัด หรือเรือนเพื่อนๆของคุณพี่ก็ตามใจเถิด
เจ้าคะ”

คุณอึดใจส่งเสียงออกคำสั่งอย่างกราดเกรี้ยวออกไปดังลั่น นัยน์ตาชำมองหน้าคุณหลวง
เรื่องวุฒิด้วยประกายตาเรืองรองลุกร้อน

“คุณอึด ฉันในฐานะที่เป็นสามีคุณอึด และเป็นประมุขของเรือนนี้ ฉันขอบอกกับคุณ
อึดตรงๆเถยนะ ว่าฉันจะไม่มีวันทำอย่างที่คุณอึดต้องการแน่นอน”

สิ้นเสียงข่มของคุณหลวงเรื่องวุฒิ สายตาทั้งสองคู่ระหว่างคุณหลวงกับคุณอึดต่างจ้อง
หน้ากันอย่างไม่มิผู้ใดยอมลดละ จนที่สุดคุณอึดใจต้องรู้สึกสะท้านเยือกในทรวงอย่างหาเหตุผล
มิได้ว่า เหตุใดอีกฝ่ายจึงได้แข็งกร้าวไม่เหมือนก่อน

“เป็นอันว่าคุณพี่จะยอมรับอีบบ้าไว้กับเรือน เพื่อวันใดวันหนึ่งข้างหน้าคิดที่มีน้อยจะได้ไม่
ต้องไปมองหาที่ไกลถิ่นหรือเจ้าคะ”

คุณอึดใจเหน็บเสียงเครียด แต่คุณหลวงทำเฉยไม่ได้ตอบใดๆ ทำให้คุณอึดใจยิ่งนึก
หวาดระแวงท่าทีของคุณหลวงมากยิ่งขึ้น จ้องมองหน้าคุณหลวงอย่างเจ็บใจอยู่เป็นนานจนกระทั่ง
ร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงเรื่องวุฒิได้เดินจากไปจนพ้นธรณีประตูห้องไปแล้ว

ที่สุดคุณอึดใจก็ต้องระบายความคับแค้น โดยการปล่อยเสียงกรีดออกมาจนดังสนั่นลั่นเรือน
อย่างคลั่งแค้นใจ

เพราะเสียงกรีดร้องอย่างไม่ถนอมเสียงของคุณอึดใจนั่นเองจึงเป็นเหตุให้ชั้นบ่าวที่ถูกลงใจ
ที่สุดต้องวิ่งตกใจกระเบนขึ้นเหนือหัวเขาแล้ววิ่งหน้าตาตื่นจากโรงครัวมาจนถึงหัวกระไดเรือน

“คุณเจ้าขา คุณของชั้นเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ”

ชั้นตะโคนเรียกนายสาวอย่างห่วงใยอยู่ที่หัวกระไดเรือน คุณอ๋มใจได้ยินจึงวาดแว้ดสวน กลับคืนไป

“นั่งชั้น เอ็งอยู่ไหน โผล่หัวขึ้นมาพบข้าบนเรือนหน่อยสิ”

ไม่นานเกินรอเสียงฝีเท้าชั้นที่กำลังวิ่งขึ้นกะไดเรือนดังตุบๆก็ดังขึ้นพร้อมกับร่างอ้วน ผิวเนื้อดำสนิทราวถ่านดินก็ได้มานั่งพับเพียบอยู่เบื้องหน้าคุณอ๋มใจ

“มัวทำกระไรอยู่ชั้นนี้ แหมกว่าจะชวยาตรเยี่ยงอย่างออกมาจะทำราวกับเป็นนางละคร เสียเขียงนั่น”

คุณอ๋มใจวาดแว้ดเสียงแหลมตามปรกติ ชั้นยังคงยิ้มหน้าชั้นสมชื่อ แม้ถูกดูถูกด่า แต่ชั้นก็ขอให้เป็นเสียงด่าที่มาจากคุณอ๋มใจชั้นก็สุขใจแล้ว บ่าวหลายคนในเรือนต่างพูด เหมือนกันว่าชิงชังเสียงด่าจากคุณอ๋มใจยิ่งนัก แต่กับชั้นแล้วตรงกันข้าม ชั้นชอบ เพราะเสียงด่าจากคุณอ๋มใจเปรียบเสมือนกับเสียงระฆังอันไพเราะและล่องลอยมาจากฟากฟ้า

“โถ คุณเจ้าขาชั้นก็วิ่งมาที่เรือนนี่จนขาแทบหวิดแล้วนะเจ้าคะ ว่าแต่มีใครทำอะไรที่ขัด ออกขัดใจคุณของบ่าวหรือเจ้าคะ บอกบ่าวมาเลยเจ้าคะ บ่าวจะไปแก้แค้นให้คุณอ๋มเองเจ้าคะ”

“จ้ะ” คุณอ๋มใจเสแสร้งแกล้งทำเสียงอ่อน หากแต่สีหน้ากลับมีแววเขี้ยหยัน ชั้นไม่รู้ ยังคงยิ้มหน้าบานก่อนตอบ

“เจ้าคะ ไม่ว่าจะมันผู้นั้นจะเป็นใคร ยิ่งใหญ่สักปานใด หากมันผู้นั้นกระทำให้คุณอ๋ม ของบ่าวต้องโกรธแล้ว มันสมควรรับโทษจากชั้นเจ้าคะ”

“คนที่ทำให้ข้าต้องโกรธอยู่ในยามนี้ก็คือคุณพี่ของข้าเอง”

ชั้นยิ้มค้าง ตัวเข้บวบ หัวใจชาดิก ปากเผยอแต่จะพูดก็พูดไม่ออก ขยับเข้บวบก็ไม่ได้ แลตะลึงอยู่เข้บวบนั้นเอง

“เก่งนักไม่ชรั้นชั้น รู้แล้วว่าใครกันที่ทำให้ข้าต้องเจ็บ ทีนี้เอ็งจะทำประการไรกันเล่า กับคุณพี่ของข้า” คุณอ๋มใจประชดประชัน นัยน์ตาคมนิ่งมีแววหม่นอย่างสะเทือนใจ

“หากเป็นคุณหลวงบาวก็คงหมดสิ้นปัญญาที่จะกระทำสิ่งใดต่อเจ้าคะ”

ชั้นพึมพำอย่างสิ้นแรงด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเหมือนคนที่ใกล้ตาย

“ทำปากเก่ง โธ่เอ๊ยนั่งชั้น แท้เอ็งมันก็หมาทำไปตองแห่งตัวหนึ่งแหละวะ”

“โอ้คุณเจ้าข้า หากเป็นผู้อื่นที่ทำให้คุณของบ่าวต้องเจ็บแล้ว บ่าวสู้จนตัวตายเทียวละเจ้า ค่ะ แต่นี่เป็นคุณหลวง บ่าวมิบังอาจเอื้อมดอกเจ้าค่ะ”

ประโยคท้ายของซิ่นอ่อนดูเดียวกับสีหน้าที่ดูอ่อนล้า

“แต่ถ้าข้าให้เอ็งไปทำกับคนอื่นแทนละ เพราะอีกคนๆ นั้นมันคือต้นเหตุสำคัญที่ทำให้ข้า กับคุณที่ต้องซัดดอกซัดใจกันอยู่เยี่ยงนี้”

คุณอ๋มใจกระแทกเสียงลงน้ำหนักคำท้าย ดวงตาเขียวเรืองรองขึ้นมาโดยเจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สัว แต่คนรอบตัวกลับรู้สึกแทน

“อีกคนนั้นก็คืออ๊บบ้าไซ้ใหม่เจ้าค่ะ”

ซิ่นแสะยะยิ้มก่อนถาม และก็เป็นคำถามอันโดนใจคุณอ๋มใจเสียอีกด้วย คุณอ๋มใจจึงหัน ขวับจ้องมองหน้าซิ่นอย่างดูออกดูถูกใจ

“แหมนั่งซิ่นเอ็งนี่สมแล้วที่เกิดมาคู่บารมีกับข้าเสียจริง เอ็งมีปัญหาอะไรที่จะแก้งอ๊บบ้า ด้วยวิธีอันใดก็กลั่นแกล้งมันได้ทุกวิถีทางที่เอ็งถนัดเถิดนะ ข้าจะนั่งรอและดูเอ็งแก้งมันจนสะใจ นั้นแหละ” คุณอ๋มใจบอกแล้วยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์เพทุบาย

ซิ่นเอียงคอยิ้ม นัยน์ตาใสวาววับ ใบหน้าที่คำค้ำอยู่แล้วยิ่งคำค้ำจกกลายเป็นเขียวคล้ำ เหมือนครั้งที่ยังเป็นเด็กอยู่และได้ खेलที่โดนใจลอยอยู่เบื้องหน้าจนนัยน์ตาเป็นมันประกาย

คุณอ๋มใจเห็นดังนั้นจึงแสะยะยิ้มอย่างพอใจ ใบหน้าจุกประกายยิ้มดั่งจะขบขัน แต่ความ พึงพอใจชานอวลอยู่ในดวงตา

“เจ้าค่ะ ขอให้คุณอ๋มสบายใจได้โดยเจ้าค่ะ สิ่งใดที่บ่าวทำแล้วคุณอ๋มพึงพอใจ บาวก็ พร้อมที่จะทำทุกอย่างแหละเจ้าค่ะ ถึงแม้ตัวต้องตายบาวก็ยอม!”

ซิ่นยิ้มอย่างมั่นอกมั่นใจ ทำให้คุณอ๋มใจถอนใจออกมาอย่างโล่งอก แล้วพยักหน้าแสะยะ ยิ้มเป็นการยืนยันเชื่อมั่นถึงความร้ายกาจของซิ่นว่าต้องมีอยู่ในใจไม่น้อยไปกว่าคุณอ๋มใจเอง

ซิ่นยิ้มอย่างหน้าซิ่นตาบานอีกครั้งก่อนที่จะคลานเข้าเคลื่อนตัวจากคุณอ๋มใจไปอย่างช้าๆ ทั้งที่ภายในหัวใจนั้นเร่าร้อนระอุราวไฟสุมทรวง ยิ่งเห็นคุณอ๋มใจนายสาวทุกซักระทมใจเพียงใด ใจซิ่นยิ่งเ็นแก่นผู้ที่เป็นต้นเหตุให้คุณอ๋มใจต้องทุกข์ใจเยี่ยงนี้

.....

ดวงอาทิตย์ในยามบ่ายร้อนแรงจัด เห็นเงารำไรอยู่เหนือใบพุ่มรำเพยต้นใหญ่ริมรั้ว ด้านหลังเรือนใหญ่ของคุณหลวงเรื่องวุฒิ แต่เป็นเรือนเล็กๆสำหรับพวกบ่าวคนรับใช้ กาลหลงหรือหญิงสาววิกวลจริตกำลังนั่งยืมหวานอยู่คนเดียว นัยน์ตาเลื่อนลอยมองลมฟ้าอากาศและทุกสิ่งรอบกายด้วยความสุขอันแสนรื่นรมย์ ปลายจุมกอันโค้งมนสุดกลีบของยามบ่ายที่ลมโชยผ่านร่วมเงาต้นไม้ใหญ่ เสียงใบโพธิ์ส่ายไหวกระทบกันดังอยู่แผ่วเบา

ดวงหน้ารูปไข่สีนวล คางยาวเรียว ปลายคางมนเข้ากับปลายจุมกที่โค้งมน ช่างงดงามเสียยิ่งนัก แม้ชื่นที่เป็นหญิงด้วยกันยังอดชื่นชมอยู่ในใจไม่ได้ เพราะความงดงามที่เกินหน้าเกินตาคุณอุณใจนายสาวของชื่นนี่เองที่ทำให้คุณอุ้มใจต้องกับแค้นและหึงหวงในสามีของเธอมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นไม่ว่าจะมีสิ่งใดอันเป็นความเลวร้ายเกิดขึ้นกับกาลหลง ชื่นจึงขอยกเป็นเพราะความงามของหญิงสาวเองที่ก่อให้เกิดสิ่งเลวร้ายขึ้นกับตัวหญิงสาว

“จะอย่างไรกับมันดิละนั่งชื่น” เสียงพิศบ่าวรับใช้อีกคนของคุณอุ้มใจและเป็นลูกสมุนที่ถูกใจชื่นคนหนึ่งดังขึ้น

“อึบ้ำมันกำลังนั่งชื่นชมอยู่กับความงามของธรรมชาติ นั่งยืมหวานเทียว อย่างนี้ต้องช่วยกันคบบปากให้ยืมหวานไม่ออกกลิ่นพิศ” ชื่นออกคำสั่งเสียงเข้ม ดวงตามีแววโหดร้ายเต็มเปี่ยม ดวงตา

“นั่งจัดการเลยนะนั่งชื่น” พิศคล้อยตามในทันที นึกเขินเขี้ยวหญิงสาวนับแต่แรกที่พบหน้า กลียดตรงที่มีใบหน้างดงามเกินสตรีนางใด เป็นบ้ำก็น่าจะบ้ำแต่เพียงอย่างเดียว ไม่น่าที่ต้องสวຍบาคใจหลายๆคน

“เออ” ชื่นพูดสั้นๆ แล้วอย่างสามจุมเข้าหากาลหลง “อึบ้ำ อิกาลหลง เพราะเอ็งใช้ไหมที่ทำให้คุณอุ้มของข้าต้องทุกข์ใจอยู่เยี่ยงนี้”

ถึงจะมีเสียงเหี้ยมๆของชื่นที่ตั้งอยู่ด้านหลัง แต่กาลหลงก็ยังคงไม่ใส่ใจใดๆต่อเสียงของชื่น ยังคงนั่งชื่นชมอยู่กับความงามของธรรมชาติ มองนงมองไม้แล้วพุดกับต้นไม้ใบหญ้า นกกาตามประสาของคนวิกวลจริต

ชื่นเห็นกาลหลงไม่ใส่ใจใดๆต่อตนก็ยิ่งคลั่งแค้นใจ ปราดเข้าไปหากาลหลงแล้วจิกเส้นผมจนกาลหลงหน้าหงาย พอใบหน้ากาลหลงหันมาทางชื่น กาลหลงก็จ้องตามองชื่นอย่างขวางๆ มีอื่ก็ได้ไขว่คว้าจับที่เส้นผมของชื่นบ้าง

“โอ๊ย.....อีบ้าเอ็งจะสู้ข้างนี้รี” ชื่นแผลเสียงอย่างเจ็บปวด กาหลงหัวเราะพอใจ เป็นธรรมชาติของคนวิกลจริตก็ยอมจะมีกำลังแรงที่เหนือไปกว่าคนปรกติอยู่แล้ว ถึงขึ้นเป็นฝ่ายกระทำก่อน แต่ชื่อก็ยังมีโอกาสพลาดได้ด้วยเหมือนกัน เมื่อถูกกาหลงจิกเส้นผมอย่างไม่ปล่อย

ไม่เพียงแค่อจิกเส้นผมแต่กาหลงยังลากเอาร่างของชื่นให้ตามแรงมือของกาหลงไปยังริมคลอง ชื่นตะโกนกร้องเรียกให้พิศเข้ามาช่วย

“เอ็งสิที่บ้า ข้าไม่ได้บ้า เอ็งรู้ไหมว่าข้าเป็นใคร พ่อข้าเป็นถึงพระยาเทียวนะนั่งบ่าว”

กาหลงโกรธจัดจนความรู้สึกบางอย่างที่ซ่อนอยู่ภายใต้จิตสำนึกได้ผุดขึ้นมา เธอไม่ใช่ทาส ไม่ใช่คนรับใช้ แต่เธอคือธิดาสาวคนเดียวของพระยาพิชัยสงคราม เพียงเธอยังจำชื่อของตัวเองไม่ได้เท่านั้น และนั่นก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวแห่งความรู้สึกบางอย่างขณะที่ผุดขึ้น จากนั้นก็เงือจางหายไปอีกครา

“นั่งพิศช่วยข้าด้วย อีบ้ามันกำลังจะฆ่าข้าแล้วไม่เห็นรี”

พิศตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ สู้กับคนบ้าคงอ้อมมือไม่ได้ ต้องลงแรงที่มีทั้งหมดเข้าต่อสู้ พิศจึงวิ่งถลาตรงมายังกาหลงและชื่นอย่างเต็มกำลัง แต่ก็เหมือนกับวิ่งมาเพื่อมอบตัวให้แก่กาหลงขณะที่พิศเกิดเสียวหลักวิ่งไปชนกับต้นมะขามใหญ่เสียวก่อนและล้มลงนั่งไม่เป็นท่าอยู่กับพื้นดิน กาหลงจึงเอื้อมมืออีกข้างที่เหลืออยู่จิกที่เส้นผมของพิศ จับเส้นผมของทั้งสองผูกมัดติดกันไว้ที่ได้ต้นมะขามแล้วเปล่งหัวเราะเสียงแหลมปรีดก่อนกรีดกรายทอดแขนร้ายร่ารานางละครเดินจากไป ปล่อยให้ชื่นกับพิศต้องร้องวิงวอนหาผู้มาช่วยเหลือ และกว่าที่มีผู้คนมาพบก็คงตะวันตกลงสู่พื้นดินเสียวก่อน ปล่อยให้คนรอกอย่างคุณอิมใจต้องชะเง้อแลหาอยู่อย่างวิวุ่นใจ

จันทร์ครึ่งดวง3

“วิชา”

ดวงอาทิตย์อัสดงคดและกำลังเข้าสู่เพลาลบค่ำ แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ค่อยๆจางหายไป ความมืดแห่งรัตติกาลเริ่มแทรกเข้ามาแทนที่ แล้วค่อยๆมีตัวอย่างรวดเร็ว สายลมพัดเย็นยะเยือกกระทบผิวกายให้หนาวสะท้าน เหล่านกกาเริ่มบินกลับสู่รัง แต่คนที่คุณอ้อมใจเฝ้ารอสิยังไม่เห็นแม้เพียงเงาที่จะกลับคืนสู่เรือนเสยที่

คุณอ้อมใจเฝ้ารอคุณหลวงเรื่องวุฒิกี่เพราะต้องรอคำพิพากษาจากท่าน แค้นตรงที่ขึ้นกับพิศคนสนิทต้องถูกกาหลงทำร้ายเจียนตาย เป็นตายร้ายคืออย่างไรวันนี้ต้องเฝ้ารอคอยคุณหลวงให้ถึงที่สุด

เสียงขึ้นกับพิศยังคงร้องคร่ำครวญอย่างเจ็บปวด กายนั้นยังไม่เท่าไร แต่เจ็บตรงหัวใจนี้สิทั้งสองแทบกระอักออกมาเป็นเลือด แล้วที่สุดขึ้นก็แผดเสียงบริภาษคำกาหลงเสียงดังสนั่นขึ้นมาอย่างเจ็บใจ

“มึง! อีกาหลงนะอีกาหลง.....มึง! ทำกูได้ เส้นผมของกูนะไว้มิใช่เส้นด้ายจะได้จับผูกติดกับเส้นผมอีพิศมัน แค้นครั้งนี้ถ้าไม่ได้แก้แค้น มิใช่กูแน่”

“ใช่ อีบ้า อีเวร เกิดมาเป็นบ้าก็ว่าอภัพนัก! อีบ้ามันยังไม่เจียมกะลาหัวอีก” พิศคร่ำครวญด้วยเสียงคล้ายสะอึกสะอื้นขึ้นมาบ้างอย่างเจ็บช้ำน้ำใจ

คุณอ้อมใจที่ยืนตัวตรง มือโพล่หลังไว้สง่าอยู่ท่ามกลางขึ้นกับพิศที่เป็นบ่าวนั่งพับเพียบกันอยู่กับพื้น เฝ้ารอการกลับมาของคุณหลวงเรื่องวุฒิจึงหันขวับชำเลื่องมองหน้าขึ้นกับพิศอย่างสังเวชใจ คนสองคนแต่สู้คนบ้าคนเดียวไม่ได้ มันก็สมควรอยู่ดอกที่ต้องเป็นสภาพเยี่ยงนี้ ถึงจะนึกสมน้ำหน้าบ่าวทั้งสองแต่ความคับแค้นใจที่มีต่อกาหลงยังคงมีอยู่ ช้ำยังทวีคูณมากยิ่งขึ้นเสียอีกด้วย

ต้องกำจดกาหลงไปให้พ้นๆจากชายคาเรือนให้จงได้ ขึ้นปล่อยให้ลอยหน้าลอยตาอยู่ชายคาเยี่ยงนี้สักวันหนึ่งคุณอ้อมใจนี้แหละที่อาจต้องเป็นฝ่ายที่อกแตกตาย!

นางสังหรณ์บางอย่างมันผูกขึ้นมากับใจให้ต้องหวาดหวั่นและหวาดกลัว กลัวต้องสูญเสียคุณหลวงเรื่องวุฒิให้แก่หญิงวิกลจริต เพราะความสวยงามอันเกินไปกว่าสตรีนางใดนี้เอง หากกาหลงจะไร้ความงดงามบนใบหน้าแล้วคุณอ้อมใจก็คงไม่ต้องหวั่นใจอยู่เยี่ยงนี้

เสียงรถของคุณหลวงเรื่องวุฒิแล่นเข้ามาจอดที่หน้าเรือน คุณอ้อมใจเสะซิม หันมาสบตากับนางบัวจอมสอพลตทั้งสองด้วยดวงตาอันเปี่ยมไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมนาๆประการ

“คุณหลวงมาแล้วเจ้าคะ” ชื่นรีบรายงานเสียงใส คุณอ้อมใจพยักหน้าช้าๆแล้วทำท่าจะก้าวลงเรือนเพื่อไปปรับหน้าคุณหลวง แต่ชื่อนก็รีบกล่าวห้ามขึ้นมาเสียก่อน

“รอคุณหลวงท่านขึ้นมาบนเรือนเถิดเจ้าคะ คุณอ้อมอย่าลงไปเลย”

คุณอ้อมใจหันขวับจ้องมองหน้าชื่นอย่างไม่พึงใจ ชื่นทำตาละห้อยแล้วพยักหน้าช้าๆด้วยแววตาวิงวอน ขอร้อง คุณอ้อมใจจึงถอนใจแรงๆแต่ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่คุณหลวงเรื่องวุฒิก้าวเท้าขึ้นมาบนกระไดเรือนด้วยท่าทางอันสง่าพอดี

“คุณอ้อม นั้นนั่งชืนกับนั่งพิศมันยังไม่กลับเรือนพวกมันกันอีกรี นี่ก็ใกล้พลบค่ำแล้ว”

คุณหลวงเรื่องวุฒิถามอย่างนี้ก็ประหลาดใจ นัยน์ตาอันไวอำนาจยังแลดูคมกริบโดยปรกติแล้วหากใกล้พลบค่ำเชยงนี้บนเรือนก็จะไม่มีบ่าวคนใดอยู่บนเรือนสักคน จะมีก็เพียงชายอวบคนเดียวที่ต้องมีหน้าที่ดูแลทุกๆทั้งสามคนของเขา

“เจ้าคะ มันสองคนรอพบคุณที่อยู่ลิเจ้าคะ”

คุณอ้อมใจตอบเสียงขุ่น ใจหวนไปถึงหญิงสาวใบหน้างดงามแต่วิกลจริตอย่างเจ็บทรวง แม้รู้ว่าอีกฝ่ายนั้นด้อยกว่ามันนักทั้งฐานะ และความที่มีสติครบถ้วนอย่างเธอ แต่เมื่อเห็นความปราณีจากสามีที่มีให้แก่กาหลงก็ยิ่งให้คิดแค้น

คุณหลวงเรื่องวุฒิขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่แจ่มใจ มองหน้าชื่นและพิศอย่างพิศวง

“เอ็งสองคนมีอะไรกับข้ากันนั่นรี”

“อ๊าเจ้าคะ อ๊าภาหลงมันแกล้งบ่าวกับนั่งพิศ” ชื่นบอกเสียงสั้นเครือ ทั้งกลัวและกลัวพิลึก ยิ่งเห็นแววตาสงบนิ่งจากคุณหลวงเรื่องวุฒิยิ่งหวั่นใจ เดาใจไม่ถูกว่าคุณหลวงจะเห็นดีเห็นงามกับพวกหล่อนด้วยหรือไม่?

“ใช่เจ้าคะ อ๊้ามันแกล้งอฉันกับนั่งชืน คุณหลวงคูสิเจ้าคะ ผมเผ้าอฉันกับนั่งชืนต้องเป็นสังกะตังก็เพราะมันเจ้าคะ มันจับเส้นผมของอฉันกับนั่งชืนผูกติดกันไว้ที่ได้ต้นมะขามหลังเรือนคนรับใช้เจ้าคะ”

พิศฟ้องบ้างด้วยน้ำเสียงสะอื้นให้ หยาดน้ำตาข้างรินหลังไหลเมื่อเห็นคุณหลวงเรื่องวุฒิตั้ง
อกตั้งใจรับฟัง

“เอ็งสองคนต้องไปทำอันใดให้กาหลงต้องโกรธขึ้นมาเล่า คนวิกลจริตหากไม่มีผู้ใดคิด
กลั่นแกล้งก่อนแล้วก็ยากที่จะทำร้ายใครต่อใคร”

คุณหลวงเรื่องวุฒิปูดอย่างเป็นกลาง เพราะโดยธรรมชาติของคนวิกลจริตแล้ว หากไม่มี
ผู้ใดคิดร้ายหรือทำร้ายก่อนก็จะไม่ได้ตอบคืน สายตาของคนวิกลจริตที่มองมายังผู้คนส่วนใหญ่
แล้วคล้ายมองความว่างเปล่า หากแต่มองท้องฟ้า สายลม หรือต้นไม้มักเกิดอาการต่างๆเสียด
มากกว่า ซึ่งมีทั้งอาการโศกเศร้าจนถึงกับหลังน้ำตารินไหลออกมา หรือสั่นก่นและขบขันจน
ปล่อยเสียงร้องไห้ออกมาดังสนั่น

เห็นคุณหลวงเรื่องวุฒิไม่คล้อยตามคุณอ้อมใจยิ่งหวั่นจิต แล้วความอดกลั้นก็หมดสิ้นลง
ตรงนี้เอง ความอดกลั้นที่สู้สุดส่ำห้สะสมมาแต่ต้น และหวังให้ชินกับพิศเป็นตัวแทนสาน
ความแค้นที่มีต่อกาหลงก็ต้องก็ดับสิ้นสูญลง

คุณอ้อมใจยิ่งกระวนกระวาย ความรู้สึกหลายอย่างหลายประการต่อสู้กัน ในจิตใจที่มีทั้งรัก
และแค้น ชัง และปรารถนาในชัยชนะ และด้วยความรู้สึกปั่นป่วนดังนี้แหละ ที่ทำให้คุณอ้อมใจ
ต้องเดินกระแทกสันเท้าโครมๆหนีหน้าสามมีเยนเกาะขอบระเบียบมองไปเบื้องหน้าอย่างเจ็บแค้น
ใจ จวนจนกระทั่งมีเสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งก้าวตามมา คุณอ้อมใจหันขวับเห็นเป็นสามมีเชอก็
ปล่อยหยาดน้ำตาให้ไหลรินออกมาอย่างเจตนา

“คุณพี่เจ้าคะ อีฉันสังเกตว่าคุณพี่ออกจะเข้าข้างอีบ้านเกินไปเสียแล้วนะเจ้าคะ”

“คุณอ้อม กาหลงเป็นคนบ้าคุณอ้อมเองก็รู้ แล้วเหตุใดคุณอ้อมต้องทำตัวเหมือนจะบ้าตาม
กาหลงไปเสียเล่า คุณอ้อมเป็นภรรยาของฉันนะ พยายามทำตัวให้สมกับเป็นภรรยาของฉันสักนิด
เถิดนะ อย่าได้ฟังความจากพวกบ้ามันมากนักเลย” พุดจบคุณหลวงเรื่องวุฒิก็นั่งหน้ามาทางขึ้น
กับพิศที่ต่างพากันนั่งก้มหน้ามองแต่พื้นเรือนกันนิ่ง “เอ็งสองคนก็เหมือนกัน ที่หน้าที่หลังก็อย่า
ไปเข้าใกล้กาหลงสิ รู้ว่ากาหลงเป็นคนบ้า เอ็งก็อย่าได้พยายามทำตัวให้บ้าเหมือนกับกาหลง ให้
บนเรือนฉันมีคนบ้าเพียงกาหลงคนเดียวก็พอแล้ว”

“คุณพี่เจ้าคะ นี่คุณพี่กล้าคำอื้อกับคนของอีฉันมากมายถึงเพียงนี้เทียวหรือเจ้าคะ”

จบคำตัดพ้อ คุณอ้อมใจก็สะอื้นอีก อาการดูจะวิโยคหนักกว่าขึ้นกับพิศก่อนหน้าเสียด้วยซ้ำ

“คุณอิม ฉันขอเถิดนะ กาหลงเกิดมามีกรรมมากพอแล้ว คุณอิมกับพวกบ่าวอย่าได้
ซ้ำเติมกาหลงอีกเลยนะ ฉันเข้าใจคุณอิม แต่อยากจะขอให้คุณอิมจำไว้สักอย่าง ฉันรักคุณอิมและ
ลูกๆเราเสมอ สำหรับกาหลงฉันก็เพียงเมตตา สงสารคนบ้าที่ไร้ที่อยู่ทีกินที่เท่านั้น ขออย่าได้
หวาดระแวงอะไรระหว่างฉันกับกาหลงอีกเลยนะ”

คุณหลวงเรื่องวุฒิพลอบเสียงอ่อนอย่างรู้ซึ่งถึงหัวใจคุณอิมใจเป็นอย่างดี โดยปรกติกคุณ
อิมใจก็เป็นคนที่ไม่ยอมให้มีใครมาเป็นทีหนึ่งได้เว้นเสียจากคุณอิมใจเพียงคนเดียว ต่อเมื่อมี
กาหลงเข้ามาอยู่ร่วมชายคาเรือน แม้อยู่ในฐานะผู้อาศัย คุณอิมใจไม่ปรารถนาที่แลเห็นสามีที่รัก
ของเธอต้องเมตตาผู้อื่นผู้ใดมากยิ่งไปกว่าเธอ

“นั่งเสียเถิดคุณอิม อย่าตีโพยตีพายไปเลย” คุณหลวงเรื่องวุฒิพลอบเสียงอ่อน ก้าวเข้า
ประชิดร่างบางของคุณอิมใจแล้วโอบกอดร่างบางนั้นไว้แนบกับอก

น้ำตาของคุณอิมใจบัดนี้เหือดแห้งแล้งอย่างจำใจ เพราะถึงอย่างไรเธอก็ยังคงเป็นที่หนึ่ง
สำหรับสามีอยู่เสมอ เรื่องแก้แค้นกาหลงยังมีเพลาอีกมากมายนัก เธอยอมให้น้ำตาไหลย้อนกลับ
เข้าไปท่วมอยู่กับอกอีกครั้งเพื่อรอเพลาแก้แค้น

พอคุณหลวงเรื่องวุฒิปราศไปทางอื่น สายตาของคุณอิมใจพุ่งตรง คุมีประกายแห่งการ
วางอำนาจ ราวกับจะข่มคนที่ขึ้นประทับประครองร่างบางของเธอให้คุกเข่าสยบลงให้แก่เธอให้ได้

“เจ้าคะ คุณพี่ต้องรักฉันเพียงคนเดียวจริงๆนะเจ้าคะ” คุณอิมใจวิงวอนเสียงอ่อนละห้อย
คุณหลวงเรื่องวุฒิยิ้มน้อยๆ แล้วพยักหน้าช้าๆแทนคำพูดใดๆ ก่อนหันหน้าไปทางขึ้นกับพิศ

“นั่งขึ้นนั่งพิศเป็นอันว่าคำคืนนี้เองสองคนจะไม่คิดกลับเรือนพวกเอ็งกันฉันรี”

ขึ้นกับพิศสะดุ้งโหยงผวาเข้ากอดกันกลม ก่อนพูดอะไรขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงกัน

“เจ้าคะ กำลังจะกลับเรือนแล้วเจ้าคะ” สิ้นเสียงขึ้นกับพิศทั้งสองต่างก็คลานเข้าสูบๆ
ออกไปจากชายคาเรือน แล้วก้าวลงจากกะไดเดินลัดเลาะกลับมายังเรือนบ่าวในเพลาค่อมมา

.....

ถึงจะได้รับการปลอบโยนจากสามี แต่ความคั่งแค้นที่ฝังอยู่กับใจของคุณ อิมใจก็ใช่ว่าจะ
เจือจางลบเลือนหายไป ตรงกันข้ามคุณอิมใจยิ่งคั่งแค้นราวคนบ้าคลั่ง นัยน์ตาวาวระยับขณะที่
มองไปเบื้องหน้า ก็ขมวด ปากเหม็นแน่น

ความน้อยเนื้อต่ำใจ ประกอบกับอารมณ์อันรุนแรงทำให้คุณอ้อมใจยิ่งกัดฟันแน่นปากนิ่งอึ้ง อยู่ชั่วครู่หนึ่ง ใจนึกไปถึงท่าทางคุณหลวงเรืองวุฒิผู้เป็นสามีจากเมื่อวาน ท่าทางอันแสนหวังใย ต่อหน้าหญิงคนบ้าอย่างมากมายก็ยิ่งเดือดดาล

เกลียดนัก คุณอ้อมใจเกลียดนั่งบ้านนี้ยิ่งนัก เพียงแค่ความบ้าไร้สติก็อาจไม่เท่าไร แต่ เพราะความสวยจากใบหน้าของนางบ้านี่สิ มันบาดความรู้สึกเธอยิ่งนัก กลัวเหลือเกิน กลัวหัวใจ ของคุณหลวงเรืองวุฒิจะโอนเอียงไปหาหน้าคนบ้าก็ตรงความงดงามบนใบหน้าของมันนี่แหละ

โกรธเกรี้ยวโกรธาเอาที่ลมกับแสงจนพอใจแล้ว ก็ให้นึกสมน้ำหน้าคุณหลวงเรืองวุฒิ อยากจะรู้ว่าระหว่างภรรยาสาวสวยและมีสติที่สมประกอบอย่างเธอ กับหญิงสาวสวยแต่บ้าเขานั้น จะเลือกใครกัน!

“คุณอ้อมเจ้าขา” ซึ่งเรียกนายสาวเผ่วเบาอย่างเกรงใจนิดๆ คุณอ้อมใจหันขวับจ้องมองหน้า ขึ้นอย่างเจ็บใจก่อนตวาดเว็ดขึ้นมา

“เรียกขามีอะไรกับข้างนี้มันขึ้น”

“บ่าวเห็นคุณนั่งนิ่งมาช้านานแล้วก็เลยส่งสาร คุณยังคับแค้นใจมันบ้ามันอยู่อีกใช้ไหมเจ้าคะ แต่หากคุณยังคับแค้นใจมันอยู่บ่าวจะไปเล่นงานมันอีกก็ได้นะเจ้าคะ ขอเพียงคุณบัญชาามาเถิดเจ้าคะ” ซึ่งถามเสียงอ่อนเสียงหวาน มือทั้งสองข้างยังคงบีบนิ้วอยู่ที่ขาทั้งสองข้างของคุณ อ้อมใจอย่างประจบประแจง

“เออข่าไม่สบายใจ ยิ่งหวนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืนก็ยิ่งซ้ำใจ” คุณอ้อมใจพูดเสียงเข้ม แล้วเดินไปยืนที่หน้าต่างทอดสายตาไปยังสวนกล้วย มองเห็นบ่าวไพร่ชายหลายคนต่างช่วยกันขูด ดินปลูกกล้วยบ้าง ตัดเครือกล้วยที่สุกแก่แล้วบ้างด้วยแววตาอันว่างเปล่าไร้ความรู้สึกแต่อย่างไร ต่อคนบ่าวเหล่านั้น หรือแม้แต่ใบตองไสวเธอก็ยังมองไร้ความรู้สึกแต่อย่างไร แม้ขณะที่ใบตอง ไสวนั้นได้พัฒนาอาการระแผลมเย็นมาให้ได้รับความเย็นชื่น

“งั้นคุณก็บัญชามาเลยสิเจ้าคะ จะให้บ่าวไปตบไปตีหรือจิกหัวมันขึ้นมาให้คุณอ้อมตบก็ บัญชามาเถิดเจ้าคะ บ่าวจะรีบไปลากหัวมันมาให้คุณตบประเดี๋ยวนี้เลยเจ้าคะ”

ขึ้นไม่พูดเพียงปาก แต่ท่าทางเอาจริง กำลังจะคลานเข่าลงไปจากเรือน แต่คุณอ้อมใจได้ ห้ามไว้ทัน

“นั่งขึ้นทำอย่างนั้นไม่ได้ ขึ้นทำแบบเมื่อกันนี่บ่อยๆคุณที่ได้ซังหน้าเข้าไปจนวันตาย แต่ ซ้าละซังหน้าอึบ้ำมันนั๊ก อยากเห็นมันตายไปเสียต่อหน้าต่อตา”

“เมื่ออยากเห็นมันตายก็ทำให้มันตายเสียสิเจ้าคะ”

ขึ้นเสริมอย่างเอาใจนาย คุณอืมใจสายหน้าซ้าๆอย่างจนใจ ด้วยให้คำมั่นสัญญาต่อคุณ หลวงเรื่องวุฒิไว้แล้วจะไม่คิดหรือทำร้ายใดๆต่อภายหลังอีก ให้สัญญาทั้งที่หัวใจแสนร้าวราน

“ไม่ได้นั่งขึ้น ซ้าทำอย่างที่เอ็งพูดไม่ได้เด็ดขาด ทั้งที่ใจของซ้าก็แทบจะแตกสลายเพราะ ความเจ็บใจ ซ้าเกลียดมัน ซ้าไม่อยากเห็นหน้ามัน อึบ้ำกาหลงนั่น”

พูดจบคุณอืมใจก็ลุกขึ้นยืนตัวตรง โบกหน้าอันขาวซีดอย่างเจ็บปลาบเข้าไปในดวงจิต แหงนเขินขึ้นนิดๆ ขึ้นรีบคลานเข้าเข้าไปกอดขาทั้งสองข้างคุณอืมใจ

“ไม่อยากจะเห็นหน้าอึบ้ำมัน แต่คุณของบ่าวก็ต้องเห็นมันอยู่วันยันค่ำแหละเจ้าคะ”

ขึ้นพยักเพ็ด ในใจเริ่มมีแผนการผูกขึ้นมาทีละน้อย เมื่อตอนที่ขึ้นเกิดอาการเบื่อและไม่ ต้องการพบหน้ากับบุคคลที่ซังหน้านั้นขึ้นก็มีหนทางหลบหนีไปทางอื่นด้วยเหมือนกัน แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่คุณอืมใจเธอเป็นนายและเธอจะปรารถนาในสิ่งอันเดียวกับขึ้นด้วยหรือไม่?

“ใช่ ซ้าต้องเผชิญหน้ากับมัน ที่น้ำมันก็ร้อนของซ้า จะให้ซ้าหลบหนีหน้าไปอยู่เสียที่ใด” คุณอืมใจบ่นกระปอดกระแปดเสียงค่อยๆ เครื่องลงทุกที บันดลเมื่อความอ่อนแอเข้าครอบงำ ความน้อยเนื้อต่ำใจที่อัดอั้นอยู่ก็ทะลักออกมา และเพราะฉะนั้นอยู่ๆ เสียงเครื่องค่อยๆ กลายเป็น เสียงสะอื้น แล้วพลันก็หลังน้ำตาออกมาต่อหน้าขึ้นบ่าวที่รู้ใจ

ขึ้นแสรังทำหน้าม้อย ปล่อยมือที่โอบกอดขาคุณอืมใจออกอย่างซ้าๆ แล้วก็หันหลังลงคู่มือ บนตักของตัวเอง ภายในใจนึกอยากออกฤทธิ์ออกเดชเต็มทน

“โถ คุณเจ้าขา คุณของบ่าว อันที่จริงบ่าวเองก็มีทางออกอยู่เหมือนกันแหละเจ้าคะ แต่เกรงว่าบารมีอันสูงส่งของคุณอาจทำให้คุณไม่กล้าทำตามคำแนะนำของบ่าวได้”

“เอ็งมีวิธีไหนให้ซ้าคลายทุกข์ใจก็ว่ามาเถิดนั่งขึ้น สิ่งอันใดที่ทำให้ซ้าคลายความทุกข์ได้แล้ว ซ้าก็พร้อมที่จะกระทำ”

“มีสิเจ้าคะ” อารามรีบจะเสนอความเห็น ทำให้พูดจนน้ำหมากหกออกมาช้อยมูมปาก แล้วขึ้นก็หีบปลายหางผ้าแถบเก่าๆที่ติดตัวขึ้นซับน้ำหมาก แล้วยิ้มระรื่นก่อนพูดต่อ

“ที่บ่อนหมื่นวรรณารถใจเจ้าคะ ที่นั่นจะทำให้คุณของบ่าวลืมหืมคลื่นทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความทุกข์ ที่นั่นจะมีแต่ความสุข สนุกเฟรดิเพลินเที่ยวละเจ้าคะ”

ชื่นบอกเสียงอ่อนเสียงหวาน แล้วค่อยๆเอื้อมมือไปจับมือของคุณอิมใจบีบอย่างแผ่วเบา เป็นการปลอบ แต่คุณอิมใจกลับชักมือกลับ จ้องมองหน้าชื่นอย่างขึงไม่เห็นด้วย รู้สึกร้อนหน้าหน่อยๆ เพราะไม่คุ้นเคยกับเรื่องพนันขั้นต่อ ที่เรือนของหมื่นวรรณารถใจใครๆต่างก็รู้กันทั่วทุกหัวเมืองว่าที่นั่นมีทุกสิ่งที่เป็นความเลวร้าย ทั้งการพนันขั้นต่อ เหล้ายาตอง หรือแม้กระทั่งพวกบ่าวไพร่ยังคงมีไว้รับใช้รองเท้ารองบาทตั้งมากมายหลายคนนัก ทั้งที่พระพุทธเจ้าหลวงรัชกาลที่5 ได้ทรงประกาศเลิกทาสไปเสียช้านานแล้ว นับแต่พุทธศักราช2417

เพราะความรู้สึกของคุณอิมใจในยามนี้เธอคล้ายกับแมลงที่แรกตอยออกมาจากไข่หรือเปลือกหุ้ม และเพิ่งได้กลิ่นรำเพยอันหอมหวานจากบุปผาแรกแย้มเป็นวาระแรก แล้วไม่ทันไร ความหอมหวานจากรำเพยก็เกิดวิปริตดุจเดียวกับที่สามมีแสนรักที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป

ความรัก! จะหาความรักได้ที่ไหนจากสามมีผู้มีใจสนิทกับหญิงอื่น? ข้าหญิงคนนั้นก็ยังเป็นหญิงวิกลจริตเสียอีก นี่แหละคือความชอกช้ำอย่างเจ็บๆภายในใจของคุณอิมใจ

วันแห่งความเศร้ากำลังใกล้เข้ามาสู่เธอแล้วจริงๆหรือไร หรือเธอต้องสูญเสียเขาให้แก่หญิงวิกลจริตไปแล้วจริงๆ

ด้วยหัวใจอันเจ็บปวดแสนสาหัส ความแค้นและน้อยใจสามมีปมว่าจะกระอักออกมาเป็นเลือด ครั้นหันมาสบหน้ากับชื่น ดวงตาของชื่นมีแววหวังแห่งชัยชนะที่มองเห็นเพียงริบหรี่ พลันคุณอิมใจก็ตัดสินใจอย่างเฉียบพลัน

“ตกลงนั่งชื่น ข้าเชื่อเอ็ง”

คุณอิมใจตอบรับเสียงเข้ม เหลียวมองไปรอบๆเรือน เรือนอันกว้างใหญ่ซึ่งก่อนหน้าเรือนแห่งนี้ช่างเต็มไปด้วยความสุข ทั้งพ่อ แม่และลูกๆทั้งสามคน บัดนี้ดูอ้างว้างเสมือนเรือนหลังใหญ่มีเพียงคุณอิมใจพักอาศัยอยู่แต่เพียงผู้เดียว

ความว้าเหวมิได้มีแต่ในยามราตรีเท่านั้น แต่นับได้ว่า ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ คุณอิมใจต้องได้รับความทุกข์ทรมานใจไม่หยุดหย่อน นับแต่ที่สามมีพานง้าหน้าสวยก้าวเข้ามาพักร่วมชายคาเรือนเดียวกัน ถึงจะเป็นเรือนคนละหลัง แต่ก็บริเวณบ้านเดียวกัน ใครๆก็รู้ว่าที่นั่นแหละคือเรือนคุณหลวงเรื่องวุฒิ

ภาพที่คุณหลวงเรื่องวุฒิเอาใจใส่ต่อกาหลงหญิงวิกลจริตช่างเป็นภาพอันแสดงใจคุณอ้อมใจ
ยิ่งนัก แม้ตัวไม่อยู่ แต่หากถ้อยคำอันห่วงใยจากเขาสู่นางหญิงบัวมันยังคงสะท้อนอยู่ในดวงจิตให้
ต้องทุกข์ระทมอยู่ตลอดเวลา

หากบ่อนที่เรือนหมื่นวรรณารถจะมีความสุข สนุกสนานให้แก่คุณอ้อมใจจริงแล้ว เธอก็จะ
ขอยืมเอาบ่อนหมื่นวรรณารถนี้แหละเป็นสภาพที่พักใจในยามที่หัวใจเจ็บช้ำ

คุณอ้อมใจจะไม่ใส่ใจใดๆกับความรู้สึกของคุณหลวงเรื่องวุฒิอีกต่อไปแล้ว เมื่อเขาเองยัง
ไม่ใส่ใจถึงความรู้สึกของเธอ ฉะนั้นเมื่อเขานั้นกระทำต่อเธอให้ต้องเจ็บปวดปานใด เธอก็จะขอ
ทำให้เขาต้องเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เขากระทำต่อเธออีกหลายร้อยพันเท่านี้

.....

ตะวันชายบ่ายคล้อยลงมากแล้ว แต่ยิ่งเย็นก็ดูเหมือนยิ่งสนุกสำหรับเด็กๆอย่างवाद เด็ก
वादวิ่งเล่นอย่างเพริดเพลินจนลืมหุ่ยเพลลา กระทั่งร่างบอบบางของกาหลงก้าวเข้ามาหาเด็กवाद แล้ว
ยิ้มหวานขึ้นอย่างไม่มื่อร่อยของคนวิกลจริตแต่อย่างไร

เด็กवादยิ้มรับอย่างลืมหุ่ยความวิกลจริตของกาหลงไปชั่วขณะ ก้าวเข้ามาประชิดร่างบางของ
กาหลง โอบกอดเอวบางด้วยวงแขนน้อยๆ แหงนหน้าขึ้นทอดสายตามองใบหน้านางของกาหลง
แล้วยิ้มระรื่น

“เอ.....ลมอะไรกันหรือจะถึงได้พัดพาเอาน้ำกาหลงมาหาฉันถึงที่นี่ได้ล่ะจ๊ะ”

เด็กवादทักทายกาหลงอย่างลืมหุ่ยสนทนาว่าเธอมีสติวิกลจริต แต่ก็ทำให้เด็กवादต้องคิดเขี่ย
นั้นอยู่ดอก เพราะวันนี้กาหลงดูแจ่มใส มีสติสัมปชัญญะดีกว่าทุกๆวัน ตาที่เคยขวางกั้น
อ่อนโยน ใบหน้าที่เหมือนคนอมทุกข์ก็ดูสดใส

กาหลงยิ้ม ไม่ตอบคำถามเด็กवाद แต่โอบกอดร่างน้อยๆของเด็กवादคืน แล้วพาร่าง
เด็กवादให้ทรุดกายลงนั่งกับพื้นหญ้าคูๆเดียวกับร่างบอบบางของกาหลงที่กำลังทรุดกายลงนั่ง
สายตาทอดยาวไกลออกไปที่ทุ่งนา เห็นรวงข้าวที่กำลังออกรวงปล้นความรู้สึกส่วนหนึ่งของเธอก็
หวนไปถึงเรือนหลังใหญ่ที่มีพระยาพิชัยสงครามเป็นประมุขของเรือน พระยาพิชัยสงครามคือใคร
กัน? หญิงสาวเฝ้าครุ่นคิด และความรู้สึกอีกส่วนก็ผุดขึ้นมาขณะที่ทอดสายตามองรวงข้าวอยู่เป็น
นาน อยากให้มีใครสักคนเก็บรวงข้าวแล้วนำมาทำข้าวยาคุเพราะรวงกำลังอ่อนเป็นน่านมได้ขนาด

จวน! ไซ่จวนเคยเก็บรวงข้าวอ่อนๆมาทำข้าวยาคุให้เธอได้กิน แล้วจวนไปอยู่เสียที่ไหนกันเล่า ทำไมจวนถึงไม่มาทำหน้าที่ของจวน ปล่อยให้หญิงสาวต้องนั่งเหงาอยู่กับเตี๊กวาดเพียงลำพัง

“วาด” เผลอปากเรียกชื่อเตี๊กวาดอย่างแผ่วเบาอย่างอ่อนโยนคล้ายเสียงระฆังที่ตั้งมาจากแดนไกล เตี๊กวาดชะงักมองหน้ากาหลงอย่างเต็มๆตา

“น้ำกาหลงเรียกฉันหรือจ๊ะ” เตี๊กวาดถามเสียงใส กาหลงยิ้มละไม

“ไซ่ ฉันเรียกวาด อยากจะถามวาดว่าเห็นจวนบ้างไหม หลายวันมาแล้วที่ฉันไม่เคยพบหน้ากับจวนเลย”

กาหลงถามเสียงอ่อนโยน แล้วภาพๆหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในมโนภาพอีกครั้ง ภาพหญิงสาวที่ชื่อจวนกำลังตกใจกระเบนขึ้นสูงเหนือเขา แล้วลงไปยืนอยู่ในคุน้ำตั้งครึ่งขา เพื่อโน้มกอกหญ้าปล้องมาให้เธอหักหาปล้องสวยๆมาไว้แทงเอาใส่อ่อนๆ ออกมาเล่น ตอนนั้นใครๆก็เบียดกปลาแล้ว เพราะในถังมีทั้งปลาคุกและปลาช่อนกับปลาตะเพียนอยู่เกือบสิบตัว ปลาหม้ออีกนับไม่ถ้วน และยังปลากะต๋ออีก จวนเอามือล้วงลงไปงมตามโพล่งตลิ่งใต้น้ำได้กุ้งก้ามกรามมาอีกสองตัว และทั้งหมดก็ถูกเป็นสมบัติของพระยาพิชัยสงครามจนหมด

แต่กาหลงลึกลับถูกพระยาพิชัยสงครามเอ็ดเอาเสียงดังสนั่นลั่นเรื่อน เป็นลูกผู้หญิง ซ้ำมีบิดาเป็นถึงพระยาแต่กลับชอบทำตัวต่ำ วิ่งเล่น หาผักหาปลาพร้อมกับพวกบ่าวไพร่

พระยาพิชัยสงครามใจร้าย น่ากลัว ท่านดูแลเกิน คุณจนกาหลงกลัว มีเพียงจวนคนเดียวที่มีเมตตาต่อกาหลง จวนเคยหาข้าวปลามาให้กาหลงได้กินยามหิวโหย จวนเคยบีบนิ้วขอขนมให้กาหลงยามที่กาหลงปวดเมื่อย จวนเคยเด็ดดอกไม้หอมๆสวยๆมาปักเส้นผมให้กาหลงอยู่บ่อยๆ จวนเคยขอตัวรับผิดชอบแทนกาหลงเมื่อพระยาพิชัยสงครามต้องโทษโทษต่อกาหลง แล้วบัดนี้จวนอยู่เสียที่ใดกันหนอ.....จวนรู้บ้างไหมว่ากาหลงคิดถึงจวนมาก!!!

“น้ำกาหลง ใครกันหรือจ๊ะจวนที่น้ำเรียกหาอยู่เมื่อตะกี้”

เตี๊กวาดถามอย่างไม่แน่ใจ แต่กาหลงกลับทำหน้าง สายหน้าไปมาก่อนเอ่ยขึ้นมาอย่างงงงัน

“ใครกันหรือจวน ใครคือจวนหรือ?”

เด็กวาดสายหน้า นึกในใจอีกแล้วหรือนี่ น้ำกาหลงของเด็กวาดกำลังเพื่อฝันถึงใครอีกแล้วหรือนี่ ขายเขี่ยมกสอนเด็กวาดอยู่เป็นประจำ คนวิกลจริตเอาแน่นอนอะไรไม่ได้ ประเดี๋ยวก็คุยกันรู้เรื่อง ประเดี๋ยวก็คุยกันไม่รู้เรื่องซะอีกแล้ว เด็กวาดครุ่นคิดแล้วเปลอถอนใจออกมาแรงๆ

“มีอันใดไม่สบายใจหรือวาด โบราณว่าคนถอนใจบ่อยๆ กับคนที่ชอบนั่งกอดเข่า และคนที่ชอบเอามือนอนก่ายหน้าผากมักเป็นคนที่ยอมทุกข์ไว้คนเดียวนะ”

กาหลงบอกเสียงอ่อนโยน เด็กวาดยิ้มและคิดอยู่ในใจว่า อีกแล้วนะน้ำกาหลงเริ่มพุดรู้เรื่องอีกแล้วนะ แต่ก็ช่างเถิด ปลงชะวาคเอ๊ย อยู่กับคนบ้าก็ต้องบ้าตามไปด้วยสิ เหมือนกับที่ขายเขี่ยมกสอน

“น้ำกาหลง จันว่าเราไปเดินเล่นกันดีไหมจะ เบื่อนั่งแล้วใช้สายตามองทุ่งนาแบบนี้ ผู้เดินชมนกชมไม้แล้วกินลมเล่นๆสนุกกว่าเป็นไหนๆ และเปลอๆก็ยังได้เก็บผักไปฝากขายเขี่ยมก ทำกับข้าวกินกันอีกด้วย”

เด็กวาดชวน กาหลงยิ้มหวาน พยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืนพร้อมกับเด็กวาด แล้วทั้งสองต่างพากันเดินและไปตามริมฝั่งน้ำชายเนิน ถกเถาใบบัวเถาอวบๆ ใบงามๆขึ้นมาเป็นเถาๆเอาพาดแขนไว้พวกหนึ่ง แล้วแพงพวยหรือผักเป็ดก็ถือกำไว้ในมืออีกข้าง ผักบุ้งนายอดเล็กๆสีแดงปนเขียวกาหลงกับเด็กวาดก็ช่วยกันหักที่ยอดเสมอกัน ให้ยาวเท่ากันประมาณสักสิบเศษ และแม้แต่ผักเขียวที่มีรูปพรรณคล้ายหญ้าริมน้ำชนิดหนึ่งที่ออกดอกสีฟ้าแซ่ดดอกจิ๋วๆยังถูกกาหลงกับเด็กวาดเด็ดเสียบเลย

กำลังเพริดเพลินอยู่กับการเด็ดผักปล้นสายตาของเด็กวาดก็มองไปพบคุณอิมใจที่แต่งตัวเสียงดงามด้วยโจงกระเบนลายพิกลสีแดงสดและหม่สไบสีฟ้ากำลังเอื้องกรายไปจากเรือน และตามหลังด้วยชั้นบ่าวที่ถูกใจคุณอิมใจที่สุดที่นั่งโจงกระเบนสีเทาและหม่มผ้าแถบสีน้ำเงินถือร่มกางให้คุณอิมใจ ทั้งสองกำลังจะรีบร้อนไปที่ไหนกัน เด็กวาดมองแล้วคิด แล้วเด็กวาดก็ต้องตกตะลึงเมื่อมีเสียงเอะอะโวยวายของกาหลงดังขึ้น

“นั่นไงอีกคนนั่นไงวาด อีกคนที่มันแก้งฉันเมื่อวันก่อน” เด็กวาดสะดุ้งโหยงสุดตัว หันขวับไปทางกาหลง แล้วจู้ปากก่อนพุดขึ้นว่า

“อย่าเสียงดังไปสิน้ำกาหลง ประเดี๋ยวพวกเขาจะรู้ตัว” กาหลงพยักหน้าหลายๆครั้งติดต่อกัน เหมือนรู้ความนัยจากเด็กวาด การที่คุณหลงเรื่องวุฒิไม่อยู่เรือนต้องไปราชการต่างจังหวัด และคุณอิมใจกับชั้นก็มีท่าทีแปลกๆซักชวนกันออกนอกเรือนอย่างนี้คงไม่ใช่เรื่องดี

แน่ ทั้งสองต้องมีความลับที่เลวร้ายและกำลังปกปิดทุกคนที่เรือน กาหลีคิดและก็เป็นความคิดที่ตรงกับเต็กวาดอีกด้วย

เห็นว่าฝักในมือของเต็กวาดและเกาหลีก็มีมากพอแล้ว เต็กวาดจึงชักชวนเกาหลีกลับเรือน ใจร้อนอยากพูดเรื่องคุณอิมใจกับซิ่นให้ยายเชื่อรับรู้อย่างเร็วที่สุด เต็กวาดจึงชวนเกาหลีกลับเรือนซึ่งก็เป็นความสมัครใจของเกาหลีด้วยเช่นกัน

////////////////////////////////////